

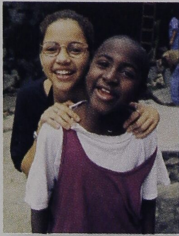
ÅRGÅNG 125 • NUMMER 5 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MAJ 2001

LIAHONA

Res
Book No 21
M205.5
N832SW6
2001
May

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

Förgrund: Sabrina Reis (vänster) i Rio de Janeiro räcker ungdomarna en hjälpande hand i ett hörbärke för hemlösa.
Bakgrund: Unga kvinnor i Botafogo församling i Rio de Janeiro.
(Foto Barbara Jean Jones.)

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET
Fotoillustration Craig Dimond.

ARTIKLAR

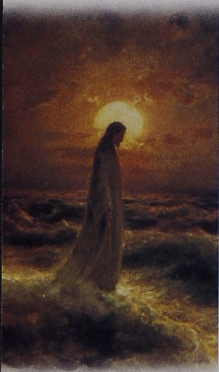
- 2 BUDSKAP FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET: HERRENS FYRTORN: ETT BUDSKAP TILL KYRKANS UNGDOMAR PRESIDENT THOMAS S MONSON
- 16 DEN LEVANDE PROFETENS ORD
- 18 KRISTI ANDE: ETT LJUS I MÖRKRET DANIEL K JUDD
- 25 BESÖKSLÄRARNAS BUDSKAP: ATT LEVA INOM SINA TILLGÅNGAR
- 26 SISTA DAGARS HELIGA BERÄTTAR: "VÄND ER TILL HONOM FÖR VARJE GÅVA" VILJAN ATT SVINGA SIG UPP JORGE FLORES
"SE EFTER VAD WENDI GÖR" DARLENE JOY NICHOLS
STARK FÖR BARNENS SKULL ELIZA M TORRES
DEN BORTTAPPADE BROSCHYREN WENCESLAO SALGUERO
- 32 HUR MAN GÖR FAMILJENS HEMAFTON ÄNNU BÄTTRE
- 34 LÄXOR SOM JAG LÄRT MIG PÅ LIVETS RESA ÄLDSTE JOSEPH B WIRTHLIN
- 48 HUR MAN ANVÄNDER LIAHONA MAJ 2001

UNGDOMSSIDORNA

- 8 FÖR GAMMAL FÖR ATT DELA UT SAKRAMENTET? WAYNE B LYNN
- 10 HJÄLPANDE HÄNDER I RIO BARBARA JEAN JONES
- 23 EN PAPPERSLAPP FRÅN MICHAEL CAMIELLE CALL-TARBET
- 24 AFFISCH: HÅLL DIG BORTA FRÅN STUPET
- 44 HJÄLPAS ÅT DANE M MULLEN
- 47 ALLTID MIN VÄN BECKY PRESCOTT

LILLA STJÄRNAN

- 2 SAMLINGSSTUNDEN: LYDNAD GER VÄLSIGNELSER DIANE S NICHOLS
- 4 FIKTION: AVTALAT T S HETTINGER
- 7 FÖRSÖKER LIKNA JESUS. "DU FÅR INTE GE UPP" CHARLENE GERMAINE MEYER
- 8 AFFISCH: FÖRNYA DINA DOPFÖRBUND
- 10 VÄNNER EMELLAN: ÄLDSTE LYNN G ROBBINS
- 12 BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET: MANNEN SOM INTE KUNDE GÅ; BERGSPREDIKAN

SE SIDAN 18

SE SIDAN 2

SE SIDAN 34

SE SIDAN 24

Maj 2001 • Årgång 125 • Nummer 5
LIAHONA 21985 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvarum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: L Lionel Kendrick, Yoshihiko Kikuchi,
John M Madsen

Studiekursavdelning:

Verkställande direktör: Ronald L Knighton

Redaktionschef: Richard M Romney

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:

Chefredaktör: Marvin K Gardner

Assisterande chefredaktör: R Val Johnson

Redaktör: Roger Terry

Biträdande redaktör: Jenifer Greenwood

Redaktörssassistent: Susan Barrett

Tidskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Senior Designer: Sharrn Cook

Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktion: Reginald J Christensen, Kari A Couch,

Denise Kirby, Kelli Pratt, Roland F. Sparks,

Claudia E Warner

Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:

Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs

Distributionschef: Kris T Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:

Redaktör: Claes-Göran Edlund

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkonytt: Ulf Arne Girhammar

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom
din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg
Sweden Service Center, Urfandagatan 24, 412 80
Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29.
Priset för en helårsprenumeratör är SEK 150:00 och
betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till *Liahona*,
Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA; eller e-mail till
CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder
"kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska,
amhariska, armeniska, bulgariska, cebuano, danska,
engelska, estniska, fiji, finska, franska, haitiska,
hiligaynon, holländska, ilocano, indonesiska, isländska,
italienska, japanska, kinesiska, kiribatiska, koreanska,
lettiska, litauiska, malagasy, marshallesiska, mongoliska,
norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska,
samoanska, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, thailändska, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska,
ungerska och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2001 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:

May 2001 Vol. 125 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscrip-
tion price is \$10.00 per year, Canada, \$15.50 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake
City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address must be
included. Send USA and Canadian subscriptions and
queries to Salt Lake Distribution Center at address
below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

"TRON HOS EN SPARV"

Jag har aldrig tidigare läst en sådan givande och uppbygglig tidning som *Liahona* (spanska). Jag är en ung man som inte hade något större intresse av att läsa. Och när jag började läsa i *Liahona* trodde jag inte att jag skulle finna något i den som skulle motivera mig att forska i skrifterna och hjälpa mig förstå Herren Jesu Kristi budskap. Men när jag i januarinumret 2000 läste talet "Tron hos en sparv: tro och förtröstan på Herren Jesus Kristus" av äldste H Bruce Stucki i de sjuttio, gjorde det ett starkt intryck på mig, så starkt att jag har fortsatt att studera skrifterna.

Tack vare vår himmelske Fader och hans missionärer har jag funnit sanningen och ska bli döpt. Tack för att ni förbereder missionärerna att undervisa oss.

Alexi Antonio López López,
Oriental församling,
Saniguels stav i El Salvador

Anm: Broder López döptes den 18 mars 2000, en kort tid efter att brevet skrevs.

FRAMGÅNG I MISSIONSARBETET

Herrens verk går framåt i Kongo trots kriget i några av provinserna.

En dag knackade jag och min kamrat på syster Sylvies dörr. Två dagar senare träffade vi hennes make, broder Antoine. Han

frågade oss vad vår kyrka hette. Vi svarade att vi kom från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

"Det är ju den kyrkan som jag har letat efter!" ropade han av glädje. "Jag har en gammal Mormons bok som det fattas flera sidor i. Jag är så lycklig att jag har funnit er."

Tre veckor senare döptes broder Antoine. Jag vet av allt mitt hjärta att Anden leder dem som vill bli ledda till Herrens verk.

Äldste Mahongo Ruffin,
Kongomissionen Kinshasa

FÖRSONINGSOFFRET INSPIRERAR TILL FÖRÄNDRINGAR

Jag känner mig så glad varje gång jag får *Liahona* (spanska). Jag läser och begrundar artiklarna och talen och försöker omsätta dem i praktiken. *Liahona* styrker mig i prövotider. Jag ger ofta prenumerationer på *Liahona* till vänner som inte tillhör kyrkan.

Jag har varit medlem av kyrkan i 27 år och lär mig fortfarande nya saker varje dag. Jag blir alltid uppbyggd av att läsa om Frälsarens försoning. Jag är tacksam för det offer han gjorde för oss. Hans föredöme har inspirerat mig att ändra mig och sträva efter att leva så som han vill att jag ska leva.

Bertha Barrera de Pulido,
Kennedy första församling,
Kennedy stav i Bogota, Colombia.

Herrens fyrtorn

Ett budskap till kyrkans ungdomar

President Thomas S Monson

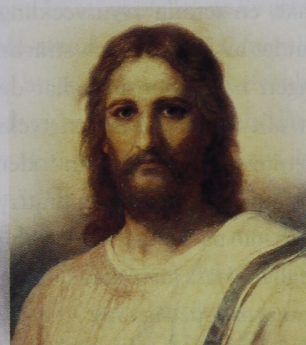
förste rådgivare i första presidentskapet

Ni, kyrkans ungdomar, är en lysande grupp, en utvald generation. Ni för tankarna till skalden Henry Wadsworth Longfellow's ord:

*Hur skön du är, o ungdoms vår, hur ljus
med allt ditt hopp och dina illusioner!
En löftets bok, en saga utan slut,
var mö hjältinna och var man en vän!*¹

För bara 20 år sedan hade många av er ännu inte påbörjat er resa genom jordelivet. Ert hem var ett himmelskt hem. Vi vet förhållandevis litet om vår tillvaro där – bara att vi var bland dem som älskade oss och bekymrade sig om oss och vårt eviga välbefinnande. Sedan kom den tidpunkt när jordelivet blev nödvändigt för vår utveckling. Säkerligen togs farväl och gavs uppmuntrande ord när vi gick ut föruttillvaron och flyttades upp till jordelivet.

Vilket mottagande som väntade oss alla! Kärleksfulla föräldrar välkomnade oss glatt till vårt jordiska hem. Öm omvårdnad och tillgivna kramar var svaret på varje liten nyck. Någon beskrev ett nyfött barn som ”en ny, ljuvlig mänsklighetens blomma, nyfallen från Guds eget hem för att blomstra på jorden”.²

Se på Herrens fyrtorn. Det finns ingen dimma så tät, ingen natt så mörk, ingen storm så stark, ingen sjöman så förlorad att dess ljus inte kan rädda.

De första åren var betydelsefulla och alldeles speciella år. Satan hade ingen makt att fresta oss. Vi hade ännu inte blivit ansvariga utan var oskyldiga inför Gud. De åren var läroår.

Snart kom vi in i den period som somliga har kallat "de fasansfulla tonåren". Jag föredrar beteckningen "fantastiska tonåren". Vilken tid av möjligheter, en tid av tillväxt, en termin av utveckling, kännetecknad av tillägnet av kunskap och strävan efter sanning.

Ingen har någonsin kallat de åren lätta år. De har blivit allt svårare. Världen tycks ha lossat säkerhetens förtöjningar och drivit från fridens hamn. Släpphänthet, omoral, pornografi och kamrattryck får många att kastas hit och dit på syndens hav och krossas på de förlorade möjligheternas, förverkade välsignelsernas och krossade drömmarnas spetsiga rev.

Vi frågar oss ängsligt: "Finns det en väg till säkerhet? Kan någon vägleda oss? Finns det någon räddning undan hotande undergång?"

Svaret är ett rungande ja! Mitt råd: se på Herrens fyrhorn. Det finns ingen dimma så tät, ingen natt så mörk, ingen storm så stark, ingen sjöman så förlorad att dess ljus inte kan rädda. Det kallar på oss: "Den här vägen till säkerhet; den här vägen hem."

Herrens fyrhorn sänder signaler som är lätta att känna igen och som aldrig sviker. Får jag föreslå tre sådana signaler som, om vi ger akt på dem, kommer att vägleda oss genom livets stormar:

1. Välj era vänner med omsorg.
2. Planera er framtid med målmedvetenhet
3. Bygg ert liv med tro.

FÖR DET FÖRSTA, VÄLJ ERA VÄNNER MED OMSORG

I en intervjuundersökning som gjordes för några år sedan i utvalda församlingar och stavar av kyrkan lärde vi oss något väsentligt. De vars vänner gifte sig i templet gifte sig vanligtvis även de i templet. De vars vänner inte

Umgås med dem som i likhet med er inte tänker på tillfälliga fördelar, ytliga mål eller har kortsiktiga ambitioner, utan tänker på de ting som betyder mest av alla: de eviga målen.

gifte sig i templet gifte sig vanligtvis inte heller i templet. Vänners inflytande tycks vara lika viktigt som föräldrarnas manande ord och större än undervisningen i klassrummen eller närheten till ett tempel.

Vi tenderar att ta efter dem som vi beundrar. Precis som i Nathaniel Hawthornes klassiker "Det stora stenansiktet" lägger vi oss till med maneren, attityderna, ja, uppförandet hos dem vi beundrar – vanligtvis våra vänner. Umgås med dem som i likhet med er inte tänker på tillfälliga fördelar, ytliga mål eller har kortsiktiga ambitioner, utan tänker på de ting som betyder mest av alla: de eviga målen.

Inte endast kommer er vänkrets att i högsta grad påverka era tankar och handlingar, utan ni kommer också att påverka deras. Många icke-medlemmar har blivit medlemmar av kyrkan genom vänner som involverade dem i kyrkaktiviteter. Jag vill berätta en kär familjeupplevelse som har sin upprinnelse i min kallelse 1959 att verka som president för Canadamissionen med huvudsäte i Toronto.

Vår dotter, Ann, fyllde fem en kort tid efter vi kom till Canada. Hon såg missionärer i verksamhet och ville också vara missionär. Min fru visade förståelse och tillät henne ta med sig exemplar av kyrkans engelskspråkiga barntidning, *Children's Friend*, till skolan. Men det räckte

inte för Ann. Hon ville också ta med sig ett exemplar av Mormons bok så att hon kunde tala med sin lärare, fröken Pepper, om kyrkan. Jag finner det tämligen gripande att vi bara för några veckor sedan, efter semestern, många år efter att vi hade återvänt från Toronto, fann ett kort från fröken Pepper i brevlådan. Hon skrev:

"Kära Ann!

Tänk bakåt många år. Jag var din lärare i Toronto. Jag var imponerad av exemplaren av *Children's Friend* som du tog med dig till skolan. Jag var imponerad av din hängivenhet för en bok som kallades Mormons bok.

Jag lovade mig själv att jag en dag skulle komma till Salt Lake City och ta reda på varför du sade som du sade, och varför du trodde som du trodde. I dag hade jag tillfället att besöka ert informationscenter på Temple Square. Tack vare en femårig flicka som förstod det hon trodde på, förstår nu jag bättre vad Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga tror på."

Fröken Pepper dog inte långt efter det besöket. Så lycklig Ann var när hon i Jordan River-templet i Utah utförde tempelarbetet för sin älskade lärare som hon hade vänskapskontaktat för så länge sedan.

FÖR DET ANDRA, PLANERA ER FRAMTID MED MÅLMEDVETENHET

I Lewis Carrolls klassiker *Alice i underlandet* kommer Alice till en korsväg med två vägar som båda för framåt men i olika riktningar. Hon frågar Cheshire-katten: "Vilken väg ska jag ta?"

Katten svarar: "Det beror på vart du vill komma. Om du inte vet vart

du vill komma, spelar det ingen roll vilken väg du tar."³

Till skillnad från Alice vet var och en av oss vart vi vill komma. Det är viktigt att välja väg, för den väg som vi går i det här livet leder helt visst till den väg vi får gå i nästa liv.

Jag ber er, mina unga bröder och systrar, att minnas vilka ni är. Ni är den Allsmäktige Gudens söner och döttrar. Ni har en bestämmelse att uppfylla, ett liv att leva, ett bidrag att ge, ett mål att nå. Guds rikes framtid på jorden kommer till en del att främjas av er hängivenhet.

Må vi minnas att Guds vishet kan tyckas vara dårskap i världens ögon, men det viktigaste vi kan lära oss i jordelivet är att om vi lyder när Gud talar har vi alltid rätten på vår sida. Det finns dåraktiga människor som vänder ryggen åt Guds vishet och följer världens flyktiga moden,

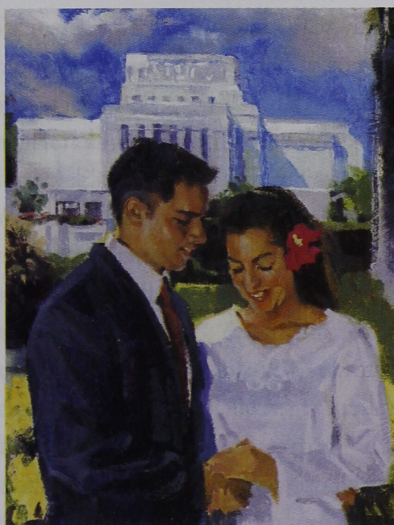
den falska popularitetens lockelser och ögonblickets spänning. Deras handlande påminner till den grad om Esaus katastrofala upplevelse, han som för ett mål linsoppa sålde sin förstfödslorett.⁴

Och vilka följder får ett sådant handlande? Jag vittnar för er att följderna av att vända sig bort från Gud är brutna förbund, krossade drömmar, försvagade ambitioner, förflyktigade planer, ouppfyllda förväntningar, grusade förhoppningar, missbrukade drifter, depraverad karaktär och förstörda människoliv.

Jag vädjar till er att undvika en sådan gungfly av kvicksand. Ni är av ädel börd. Upphøjelse i det celestialet riket är ert mål.

Ett sådant mål når ni inte i ett enda lysande försök utan genom resultatet

**Tempeläktenskapets mål –
jättesteget mot toppbetyg i livets
skola – är ett resultat av varje
lektion i kyrkan,
varje bön, varje träff, varje
kamrat, varje dans.**

av ett liv i rättfärdighet, en ansamling av kloka beslut, ja, av en ihärdig inriktning på målet. Det eviga livets belöning kräver ansträngning precis som högsta betyg i skolan. Det högsta betyget är ett resultat av varje uppsats, varje lappskrivning, varje lektion, varje tentamen. På samma sätt är tempeläktenskapets mål – jättesteget mot toppbetyg i livets skola – ett resultat av varje lektion i kyrkan, varje bön, varje träff, varje kamrat, varje dans.

Vårt mål är att prestera, excellera, att sträva efter fulländning. Men kom ihåg att vår uppgift i livet är inte att ligga före andra men att ligga före oss själva. Att slå vårt eget rekord, att i dag överträffa vår gårdag, att bära våra prövningar bättre än vi någonsin trodde vara möjligt, att ge som vi aldrig tidigare har gett, att utföra vårt verk med större kraft och fulländning än tidigare – det är vårt verkliga mål. För att kunna göra det bör vår inställning återspeglas av en beslutsamhet att göra det bästa av våra möjligheter. Vi vänder oss bort från "ärkeförhållarens" lockelser och den snara som han så omsorgsfullt har lagt ut för oss. För två århundraden sedan skrev skalden Edward Young att förhållningen är en tidstjuv.⁵ I själva verket är förhållning så mycket mer. Den berövar oss vår självaktning. Den gnatar på oss, fördärvar nöjet för oss. Den berövar oss det högsta förverkligandet av våra ambitioner och vårt hopp. Med detta i minnet bör vi hastigt återvända till verkligheten, i visshet om att "den här dagen är mitt tillfälle. Jag ska inte slösa bort den".

Kanske avsåg aposteln Paulus vår tid när han lärde de heliga i Korinth att livet är som en tävling. Han sade: "Ni vet ju att alla löparna i en tävling springer men att bara en får priset. Löp då för att vinna det."⁶

Även författaren till Predikarens bok skrev över detta ämne: "Det beror inte av de snabba hur de lyckas i löpandet, inte av hjältarna hur striden utfaller"⁷, men allt beror av dem som uthärdar intill änden.

Livets lopp är inte frivilligt. Vi springer alla på livets löparbana, vare sig vi vill eller inte. Somliga ser målet

vagt framför sig och gör kostsamma avstickare vilka leder till besvikelser och missräkningar. Andra har det pris tydligt för ögonen som ges till dem som löper väl, de förblir trofasta i sin strävan. Detta pris, detta höga och åtråvärda mål är inget annat än evigt liv i Guds närhet.

Kunskapens och inspirationens skattkista kommer att öppnas för er om ni planerar er framtid med målmedvetenhet.

BYGG ERT LIV MED TRO

I vår tids förvirring, samvetskonflikter, i det dagliga livets kaos är en orubblig tro vårt livs ankare.

Genom att söka vår himmelske Fader i enskild bön, i familjebön, kan vi och våra nära och kära uppnå det som den store engelske statsmannen William E Gladstone beskrev som det största behovet i världen: "En levande tro på en personlig Gud." En sådan tro kommer att upplysa vår väg på samma sätt som Herrens fyrtorn.

När ni har en orubblig tro på den levande Guden, när era yttre handlingar återspeglar era inre övertygelser, gör kombinationen av era synliga och fördolda dygder er dubbelt stark. Det tryggar er resa genom vilka stormar som än må blåsa upp.

Var vi än må befinna oss, kan vår himmelske Fader höra och besvara alla böner som uppsänds i tro.

För många år sedan vid mitt första besök i Sauniatu på Samoa, den sägenomspunna by som president David O McKay älskade så högt, träffade jag och min hustru en stor grupp barn, nästan 200. Efter att ha talat till dessa blyga men underbara barn, föreslog jag den infödde läraren att vi skulle sjunga en psalm och avsluta mötet. När han ställde sig upp och sade vilken psalm vi skulle sjunga, kände jag mig plötsligt manad att skaka hand med vart och ett av barnen. Min klocka sade mig att jag inte skulle ha tid för ett sådant privilegium, för vi måste komma med ett plan ut ur landet, så jag bortsåg från den känsla jag hade fått. Men innan avslutningsbönen skulle hållas kände jag än en gång

I vår tids förvirring, samvetskonflikter, i det dagliga livets kaos är en orubblig tro vårt livs ankare.

att jag skulle skaka hand med vart och ett av barnen. Jag uttryckte min önskan för läraren, som log brett och vackert, ett riktigt samoanskt leende. Han sade till barnen vad jag hade sagt. De visade glatt sitt samtycke.

Läraren berättade sedan för mig varför han och barnen var så glada. Han sade: "När vi fick veta att en medlem av de tolv apostlarnas kворum skulle besöka oss här på Samoa, så långt bort från kyrkans huvudsäte, sade jag till barnen att om de skulle be innerligt och uppriktigt, och ha en sådan tro som i de gamla bibliska skildringarna, skulle aposteln besöka vår lilla by och genom deras tro skulle han känna sig manad att skaka hand med vart och ett av dem." Det gick inte att hålla tillbaka tårarna när dessa rara pojkar och flickor blygt kom fram till oss och mjukt viskade den underbara samoanska hälsningen "talofa lava". Vi hade bevittnat ett uttryck för djup tro.

Kom ihåg att tro och tvivel inte kan existera samtidigt i ett och samma sinne, den ena jagar bort den andra.

Om tvivlen någonsin skulle knacka på hos er, säg då till dessa skeptiska, förvirrande, upproriska tankar: "Jag tänker förbli i min tro, i mitt folks tro. I den är jag lycklig och förnöjd, och jag förbjuder er, ni agnostiska, tvivlande tankar, att förstöra min tros hus. Jag erkänner att jag inte vet hur skapelsen gick till, men jag vet att den är ett faktum. Jag medger att jag inte kan förklara underverken i Bibeln, jag tänker inte försöka göra det, men jag tror på Guds ord. Jag var inte tillsammans med Joseph, men jag

tror på honom. Min tro fick jag inte av vetenskapen, och jag tänker inte tillåta så kallad vetenskap att förstöra den."

Må ni alltid bygga ert liv med tro.

Mina kära unga vänner, om ni väljer era vänner med omsorg, planerar er framtid med målmedvetenhet och bygger ert liv med tro, har ni rätt till den Helige Andens kamratskap. Ni kommer att ha "ett fullkomligt klart hopp".⁸ Ni kommer att av egen erfarenhet kunna vittna om att det Herrens löfte är sant som säger: "Jag, Herren, är barmhärtig och nådig mot dem som frukta mig och fröjdar mig över att ära dem som tjäna mig i rättfärdighet och sanning intill änden."⁹

Herrens fyrton visar den säkra vägen. Må vi följa de signaler som den sänder ut till er och mig, så att vi finner vägen hem i säkerhet. □

SLUTNOTER

1. Henry Wadsworth Longfellow, "Morituri Salutamus", i Valda dikter, tolkade av Hjalmar Edgren (1892, s 127).
2. Gerald Massey, i *The Home Book of Quotations*, i urval av Burton Stevenson (1934), s 121.
3. Se Lewis Carroll, *Alice i underlandet*.
4. Se Första Moseboken 25:29 – 34.
5. I John Bartlett, *Familiar Quotations*, 14:e utg (1968), s 399.
6. Första Korinthierbrevet 9:24.
7. Predikaren 9:11.
8. 2 Nephi 31:20.
9. Läran och förbunden 76:5 – 6.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARNÄ

1. Vår vänkrets påverkar i högsta grad våra tankar och handlingar, och vi deras.
2. Somliga ser målet vagt framför sig och gör kostsamma avstickare vilka leder till besvikelser och missräkningar. Andra har priset tydligt för ögonen – evigt liv i Guds närhet – och förblir trofasta i sin strävan.
3. Om vi har en orubblig tro på den levande Guden, om våra yttre handlingar återspeglar våra inre övertygelser, tryggar det vår resa genom vilka stormar som än må blåsa upp.

FÖR GAMMAL FÖR ATT DELA UT SAKRAMENTET?

Wayne B Lynn

David visste att de skulle leta efter honom, därför kurade han ihop sig där han satt på kyrkbänken bakom broder Johnson. Han trodde inte att diakonernas rådgivande skulle upptäcka honom där längst bak, även om kapellet inte var så fullsatt och det skulle vara svårt att förbli oupptäckt.

Han visste att om de såg honom skulle de be honom att dela ut sakramentet, och det ville han inte. Han var präst nu och lång nog för att få spela med i gymnasiets basketlag. Det kändes pinsamt att stå längst fram i kapellet med smådiakonerna, som tycktes vara bara hälften så stora som han.

Hans pappa hade suttit och tittat på honom från förhöjningen, och David kände hans ogillande. Men till Davids stora förvåning blev han inte ombedd att hjälpa diakonerna. Innan någon hann fråga

honom erbjöd sig broder Hensley självmant.

Broder Hensley var ny i kyrkan och inte mycket äldre än David, och hade nyligen ordinerats till aronska prästadömet. Alla hade glatt sig över att höra att han undervisades av missionärerna. Han hade varit omtyckt på gymnasiet och gick nu på universitetet.

Han stod där lång och ståtlig bredvid diakonerna. Stolt och värdigt delade han ut de heliga emblemen.

Efter mötet stod flera av medlemmarna och pratade med broder Hensley i foajén. David kunde

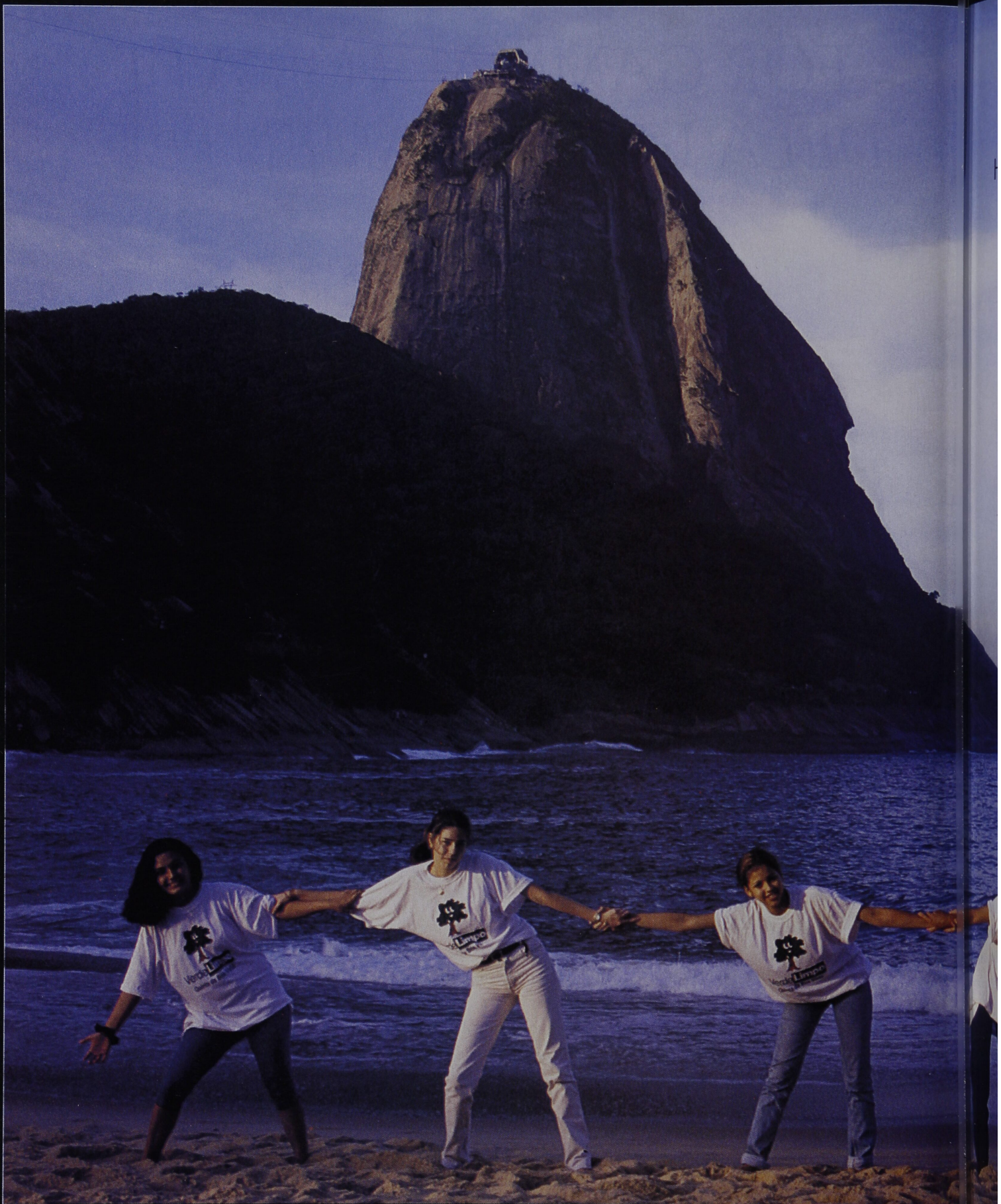
inte undgå att höra vad de sade.

"Tack för att du hjälpte till i dag", sade någon. "Jag hoppas du inte hade något emot att dela ut sakramentet med de unga diakonerna."

"Inte alls", hörde David honom säga. "Det var en ära. Ni vet väl vem som var den förste som delade ut sakramentet? Han besvarade sin egen fråga och sade: "Det var Jesus Kristus, när han delade ut sakramentet till sina apostlar. Så vitt jag vet delar vår tids apostlar och profeter ut sakramentet till varandra på samma sätt som vi gjorde i dag. Om de anser det vara en ära att få dela ut sakramentet, så gör jag det också."

David gick tyst vidare och tänkte på vad han hade hört. Han bestämde sig för att nästa söndag sitta där man kunde se honom. Han skulle sitta där de kunde hitta honom. □

Wayne B Lynn är medlem i Centervilles 19:e församling i Centervilles södra stav, Utah.

▲ UNGA KVINNOR I BOTAFOGO FÖRSAMLING I ANDARAIŠ STAV, RIO DE JANEIRO

HJÄLPANDE HÄNDER I

Rio

"Låt oss räcka ut handen mot . . . människorna! Låt oss bli vän med dem! Låt oss vara vänliga mot dem! Låt oss uppmuntra dem! Låt oss bidra till deras tro och deras kunskap om Herrens verk" – president Gordon B Hinckley ("Den levande profetens ord", Liahona, augusti 1999, s 15).

Femtonåriga Renata Araujos steg på det kalla tegelgolvet ekade ödsligt i korridoren. I slutet av den väntade henne ett tomt klassrum, efter församlingsdelningen var hon den enda aktiva flickan i sin ålder i Unga kvinnor. "Jag kände mig så ensam", säger hon.

Renata är inte längre ensam. Det en gång så tomma och tysta klassrummet genljuder av entusiastiska röster. I Botafogo församling i Rio de Janeiro finns det numera tio aktiva unga kvinnor i Renatas ålder. Och det inom loppet av ett år. Berättelserna om de här unga kvinnorna visar vad som händer när kyrkans medlemmar följer president Gordon B Hinckleys råd (har tagits med i artikeln) och räcker ut en hjälpande hand mot nyomvända eller mindre aktiva medlemmar och icke-medlemmar.

HJÄLP DEM KOMMA TILLBAKA

"Det är de medlemmar som en gång var varma i tron, men vars tro har kallnat. Många av dem vill komma tillbaka men vet inte riktigt hur. De behöver vänliga händer som sträcks ut till dem" ("Sträck ut en räddande hand", Nordstjärnan, januari 1997, s 83).

Det började med de artonåriga tvillingarna Camila och Sabrina Reis som hade varit mindre aktiva i månader. När Unga kvinnors president i den nya församlingen, Vera Pimentel, började hälsa på hos de mindre aktiva flickorna och erbjöd dem att åka med henne till kyrkan och till aktiviteterna, var det allt som behövdes för att tvillingarna skulle komma tillbaka till kyrkan.

"Vi ville komma tillbaka hela tiden, men vi visste inte hur", säger Sabrina. "Vera underlättade det hela för oss."

BESVARA FRÅGOR

"Medlemmen . . . finns till hands för att besvara frågor när missionärerna inte är med. Han är vän till undersökaren, som gör en stor och ofta svår förändring" ("Finn lammen, föd fåren", Liahona, juli 1999, s 119).

Det dröjde inte länge innan Sabrina och Camila själva började sträcka ut en hjälpande hand. När Ana Carolina Batista, 14, började undersöka kyrkan tillsammans med sin mamma, ställde tvillingarna upp för henne. Första gången hon besökte kyrkan fick de henne att känna sig väl till mods genom att sitta bredvid henne och hjälpa henne att slå upp skriftställena under lektionen. "Det var en stor lättnad, för jag visste inte vad jag skulle göra. Det var skönt att veta att man tog hand om mig", säger hon.

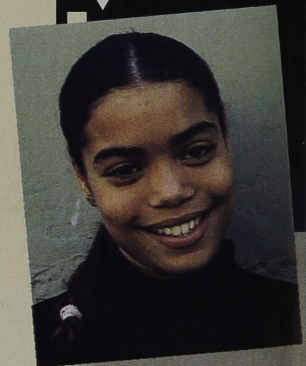
RENATA ARAUJO

PAMELA SILVA

TATIANE PIMENTA

Syster Pimentel hade kommit på en lek som flickorna lekte i klassen. De lade sina skor mitt på

golvet
sig nå
flickas
lära k
andra

FOTO AV SKOR, AV TAMARA H. RATETIA

Ana Carolina säger att tvillingarnas vänskap gjorde det lättare för henne att gå med i kyrkan. Sabrina och Camila gladdede sig åt att deras lilla klass växte.

VÄLKOMNA MED KÄRLEK OCH OMSORG

"Men att komma in i kyrkan kan vara en farofylld erfarenhet. Om det inte finns varma och starka händer som välkomnar den nyomvände, om inte kärlek och omsorg erbjuds . . . kan han förlora fotfästet" ("Finn lammen, föd fåren", Liahona, juli 1999, s 121 -122).

Kedjereaktionen fortsatte när Ana Carolina tog sig an en ny undersökare som hette Tatiane Pimenta. Syster Pimentel hade talat med henne och hennes föräldrar om kyrkan. "Jag var jätteblyg när jag kom till kyrkan, för jag kände ju ingen där", säger Tatiane, 16. "Jag stod för det mesta tyst i en hörna."

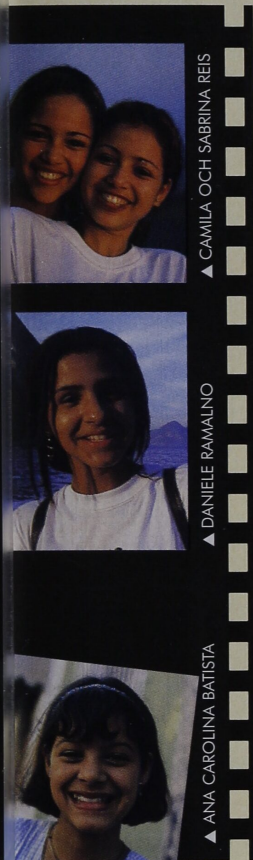
Men snart började det ske förändringar i Tatianes liv. "Jag blev god vän med en av flickorna och plötsligt såg allt annorlunda ut." Syster Pimentel hade kommit på en lek som flickorna lekte i klassen. De lade sina skor mitt på golvet och tog på sig någon annan flickas skor, för att bättre lära känna den andra flickan. "Det var så jag började prata med Ana Carolina", säger Tatiane. "Hon blev min första kamrat i kyrkan. Hennes uppmuntran har varit till stor hjälp för mig. Tack vare henne kände jag att jag kunde gå med i kyrkan."

DELA MED SIG AV EVANGELIET; VARA EN VÄN

"Varje nyomvänd behöver . . . en vän . . . Varje nyomvänd måste 'få näring genom Guds goda ord' (Moroni 6:4)" ("Finn lammen, föd fåren", Liahona, juli 1999, s 122).

Carolina Caetano började komma till Unga kvinnors klass när hennes föräldrar återvände till kyrkan efter att ha varit inaktiva i många år. Hon hade tyckt om att gå i Primär som barn men hade aldrig blivit döpt och nu kände hon sig främmande för kyrkan och medlemmarna. "När man kommer tillbaka är man osäker, för man känner ingen längre. Så i början kom jag inte särskilt ofta", säger hon.

Men snart började missionärerna och syster Pimentel besöka henne för att undervisa henne om evangeliet. "Alltid när syster Pimentel förberedde en

▲ CAMILA OCH SABRINA REIS

▲ DANIELE RAWALINO

▲ ANA CAROLINA BATISTA

golvet och tog på sig någon annan flickas skor, för att lära känna den andra flickan.

Inom loppet av ett år ökade antalet aktiva unga kvinnor i Botafogo församling från 1 till 10.

De unga kvinnorna räcker både medlemmar och icke-medlemmar en hjälpsam hand. Här hjälper de till i ett härbärge för hemlösa.

lektion kom hon hem till mig för att prata med mig om den. Och hon hjälpte mig att läsa Mormons bok”, säger Carolina.

Carolina började också bli god vän med de andra flickorna. ”Det som mest av allt hjälpte mig att komma tillbaka och vilja bli döpt var kamratskapet i Unga kvinnor. Flickorna var alltid med mig, de ringde alltid och frågade: ’Kommer du på aktiviteten?’ eller ’Följer du med på söndag?’ De påminde mig alltid.”

DELA UT UPPGIFTER

”Varje nyomvänd förtjänar en uppgift. . . . Naturligtvis kan inte den nyomvända allting. Han kommer troligen att göra några fel. Än sen då? . . . Det viktiga är den utveckling som kommer” (”Finn lammen, föd fåren”, Liahona, juli 1999, s 122).

Också Katarina Echaniz, 16, fick snabbt nya kamrater i församlingen. En medlem i församlingen hade berättat för henne om kyrkan. Till följd av missionärslektionerna och hennes kamraters exempel dröjde det inte länge innan också hon fick ett vittnesbörd. En kort tid efter dopet kallades hon till Mia-flickornas presidentskap. ”Jag kände mitt ansvar, för jag visste att det fanns flickor som litade på att jag gjorde det som jag hade kallats att göra”, säger hon. ”Jag ville göra allt riktigt.” Katarina säger att ämbetet hjälpte henne att förbli stark i evangeliet.

GE ALDRIG UPP

”Jag vädjar om att vi ska sträcka oss ut mot våra bröder och systrar som en kort tid upplevt hur vackert och förunderligt detta återställda evangelium är och som sedan av någon anledning lämnat det . . .

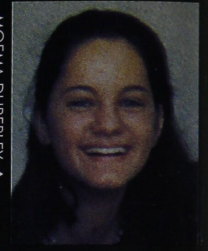
Jag tror uppriktigt att om [medlemmarna] antar denna utmaning, kommer de att få uppleva den ljuva och underbara känsla det ger att vara ett redskap i Herrens händer i att föra någon tillbaka till aktivitet i hans kyrka och rike” (”Att bli en bättre hemlärare eller besökslärarinna”, Nordstjärnan, sep 1998, s 37).

Moema Duberly, 16, kände sig genast hemma i kyrkan. ”Flickorna tog hand om mig och ville att jag skulle lära känna alla där”, säger hon. ”Det kändes som om kyrkan var mitt andra hem.”

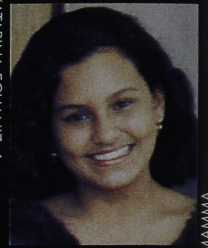
Men det blev svårt för Moema att förbli aktiv när hennes mamma slutade gå i kyrkan några månader efter sitt dop. Katarina började ringa till Moema, delvis för att det tillhörde hennes ämbetsansvar men mest för att de var goda vänner.

”Ibland kändes det som om jag besvarade Moema”, säger Katarina, ”men jag fortsatte att ringa, för jag kände

MOEMA DUBERLY ▼

KATARINA ECHANIZ ▼

▲ CAROLINA CAFTANO OCH HENNES MAMMA

”Flickorna var alltid med mig, de ringde och frågade: ’Kommer du på aktiviteten?’ eller ’Följer du med på söndag?’ De påminde mig alltid.”

att det var viktigt, och jag visste att Gud skulle hjälpa mig eftersom jag bad."

Flickorna fortsatte att hålla kontakten med Moema och efter några månader blev hon åter helt aktiv i kyrkan. "Jag kom tillbaka därför att jag saknade allt det som jag hade lärt mig i kyrkan. Och därför att jag saknade närheten till Gud och medlemmarna."

Ett alldeles särskilt vänskapsband förenar Moema och Katarina. "Jag är så tacksam, för när jag var mindre aktiv behövde jag verkligen en vän", säger Moema. "Jag är tacksam för Katarinas vänskap. När man inte har gått i kyrkan på länge kommer en känsla av att man kanske inte är välkommen. Men när någon ringer känns det skönt att veta att man inte är bortglömd."

"Jag är så tacksam och glad att Moema kom tillbaka", säger Katarina. "Och det blev så – jag bad och det blev så!"

STÖDJA

"Varje omvänd är en Guds son eller dotter. Varje omvänd är ett stort och allvarligt ansvar. Det är absolut nödvändigt att vi tar hand om dessa som har blivit en del av oss" ("Finn lammen, föd fåren", Liahona, juli 1999, s 122).

Seminariekamraterna hjälpte två nyomvända, Daniele Ramalno, 14, och Pamela Silva, 16, att känna sig hemma i församlingen.

"När vi är med icke-medlemmar börjar en del killar bland dem retas med oss, men pojkarna i seminariet bryr sig alltid om oss och är snälla mot oss", säger Daniele. "De uppmuntrar oss att göra det rätta."

"De är jättebra kamrater", säger Pamela. "Vi får alltid skjuts med dem till seminariet och till aktiviteterna."

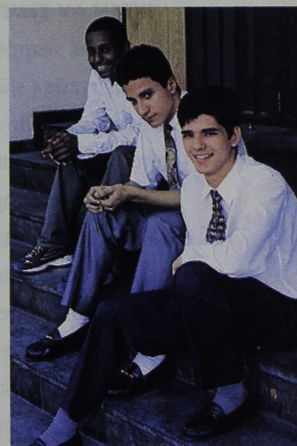
TJÄNA TILLSAMMANS

"Det är vår förpliktelse att vara hjälpsamma, inte bara mot våra egna, utan också mot alla andra" ("Vi tackar Herren för hans välsignelser", Liahona, juli 1999, s 105).

De unga kvinnorna i Botafogo hjälper inte bara varandra, de fortsätter också att räcka en hjälpande hand mot andra som ännu inte är aktiva och mot invånarna i staden där de bor. Vare sig de hjälper till i en park i staden eller i ett härbärge för hemlösa tonåringar, vare sig de skickar kort eller ringer till mindre aktiva flickor, vare sig de pratar med varandra eller står tillsammans och upprepar Unga kvinnors valspråk – i sin strävan att vara exempel på profetens ord förenas dessa flickor av ett enastående band.

"Ni unga män och unga kvinnor . . . jag vädjar till var och en av er . . . att ta reda på de nyomvända i kyrkan och lägga armen om dem och bli vän med dem . . . Snälla, snälla ni, sträck ut handen mot varje nyomvänd i kyrkan och hjälp honom eller henne att stadga sig i kyrkan" (möte i Guadaljara i Mexiko den 10 mars 1998). □

"Pojkarna i seminariet bryr sig alltid om oss och är snälla mot oss", säger Daniele. "De uppmuntrar oss att göra det rätta."

Den levande profetens ord

President Gordon B Hinckleys råd och insikter

VIKTEN AV TEMPEL

"Varje tempel som denna kyrka har byggt är i själva verket ett monument över vår tro på människosjälens odödlighet, att jordelivets fas vilken vi genomgår är del av en så att säga oavbrutet stigande klättring, och att lika säkert som att det finns liv här, finns det liv där. Det är vår fasta tro. Det sker tack vare Frälsarens försoning, och templet blir, som jag antydde, bron från detta liv till nästa. Templet handlar om de odödliga tingen. Vi skulle inte behöva bygga något tempel för vigslar om vi inte trodde på familjens eviga natur. Vi bygger det för att familjen ska kunna bli evig. Alla förrättningar i Herrens hus blir uttryck för vår tro på denna grundläggande lära. Därför blir templet

höjdpunkten i vår gudsdyrkan; därför är det av yttersta vikt för oss."¹

VAR TROFASTA MOT HERREN

"Var trofasta mot Herren. Han är er kraft. Han är er frälsning. Det är han som kan välsigna er. Det är han som vill välsigna er. Vänd er till honom för varje gåva och nåd och välsignelse. Fall på knä och be, res er sedan upp och gör hans vilja och lita

och tro på honom, så kommer Gud att välsigna er. Det löftet ger jag er som hans tjänare."²

BLI INTE EN SVAG LÄNK

"Ni är en del av Guds stora plan som män och kvinnor har följt före er. Allt det ni har i fråga om kropp och sinne kommer genom er att lämnas i arv till efterkommande generationer, och det är så viktigt, så oändligt viktigt, mina bröder och systrar, att ni inte blir en svag länk i den släktkedjan."³

KATASTROFER RUNTOM I VÄRLDEN

"Jag vet inte skälet till många av katastroferna [runtom i världen], men en sak vet jag, att himmelens Gud har ålagt oss kristna ansvaret att ta hand om dem som har fallit

offer för dessa fruktansvärda olyckor... Om vi är Kristi efterföljare, kommer vi i vårt dagliga liv att efterfölja honom och göra det som han skulle vilja att vi gjorde.”⁴

UPPENBARELSE ÄR EN PROCESS

”Vad som finns i Gud vet bara Guds ande. Det är utgångspunkten. Ni får ingen uppenbarelse om ni förnekar Guds kraft. Herren sade: ’Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv’ (Johannes 7:17). Detta är hans ord. Uppenbarelse är en process som ges . . . i olika gestaltning och på olika sätt. Jag kan säga utan minsta tvivel att jag vet i mitt hjärta att Herren har uppenbarat sin vilja i många ting... Vi ber om vägledning i de

kolossalt många angelägenheter runt om i kyrkan vilka ständigt ligger framför oss, hundratals av dem, ja tusentals. Vi begrundar dem. Vi rådgör med varandra. Vi fattar ett beslut. Vi agerar. Jag har inga tvivel om att det beslutet är inspirerat. Det är en form av uppenbarelse.”⁵

GUDS PRÄSTADÖME

”I denna kyrka kan varje värdig man inneha Guds prästadöme. Varje värdig man kan tala i Herren Guds, ja, i världens Frälsares namn. Varje man kan verka som ledare i kyrkan. Varje man kan lägga händerna på sin hustru eller sina barns huvud och ge dem en välsignelse. Det är något så underbart. Vi har något så storslaget att erbjuda världen.”⁶

GÅ FRAMÅT

”Ni tillhör en storslagen kyrka, en kyrka som är på stark frammarsch, och ni måste hålla jämna steg med den. Ni måste göra rättvisa åt den, åt dess lära, och hjälpa den att gå framåt. Er skyldighet vad beträffar ert ansvar i kyrkan är lika stort som mitt vad beträffar att föra detta verk framåt.”⁷ □

SLUTNOTER

1. Intervju med Vern Anderson från *Associated Press*, 20 april 1999.
2. Regionkonferens i Santiago, Chile, 26 april 1999.
3. Regionkonferens i Oahu på Hawaii, 23 januari 2000.
4. Sakramentsmöte i East Mill Creeks 12:e församling, 26 december 1999.
5. Intervju för *Deseret News*, 25 februari 2000.
6. Möte i Singapore, 30 januari 2000.
7. Regionkonferens i Salt Lake City, 28 februari 1999.

KRISTI ANDE

Ett ljus i mörkret

”DÄRFÖR BEDER JAG EDER, BRÖDER, ATT I FLITIGT RANNSAKEN I KRISTI LJUS, SÅ ATT I MÅN KUNNA SKILJA GOTT FRÅN ONT” (MORONI 7:19).

Daniel K Judd

Heliga skrifter i vår tid hjälper oss förstå att Kristi ande inte enbart är en källa till sanning, utan att den är det sätt på vilket Gud hjälper oss i livets alla situationer. När vi förstår läran om Kristi ande, förstår vi att den är en kärleksfull himmelsk Faders gåva för att vägleda alla sina barn.

Profeten Mormon beskriver Kristi ande som ett av de mest grundläggande sätten på vilka Gud understöder och vägleder oss.

”Ty se, *Kristi Ande* gives åt varje människa, på det hon må kunna skilja mellan gott och ont. Därför visar jag eder hur man bör döma, ty allt som inbjuder till att göra gott och som

övertalar till tro på Kristus kommer genom Kristi kraft och gåva. Därför kunnen I med fullkomlig visshet veta, att det är från Gud.

Men allt som övertalar människorna att göra ont och att icke tro på Kristus utan att förneka honom och icke tjäna Gud, det är – och det mån I med fullkomlig visshet veta – av djävulen, ty på så sätt verkar djävulen, ty han övertalar ingen människa att göra gott, nej, icke en enda; ej heller göra hans änglar, ej heller de som underkasta sig honom” (Moroni 7:17 – 16; kursivering tillagd här och i de följande citaten).

BESKRIVNING AV KRISTI ANDE

Även om våra sentida skrifter inte ger någon detaljerad beskrivning av *hur* Kristi ande verkar, beskriver de dess syften och inflytande. I Läran och förbunden lär vi oss att Kristi ande ”kommer från Guds närhet

Kristi ande inbjuder alla människor att göra gott, övertygar dem om att tro på Kristus och lär dem att de ska be.

och uppfyller den oändliga rymden" (L&F 88:12). Den är solens, månens och stjärnornas *ljus* samt den *kraft* genom vilken de skapades (se L&F 88:7 – 10). Den "giver liv åt allting" och "är lagen, efter vilken allting regeras" (L&F 88:13). Kristi ande kallas träffande Kristi ljus därför att den "giver ljus åt varje människa, som kommer till världen" (L&F 84:46).

KRISTI ANDE OCH DEN HELIGE ANDEN

Kristi ande blandas ofta ihop med den Helige Anden, den Helige Andens gåva och med Jesu Kristi andeperson. Till stor del därför att begreppen *Herrens ande*, *Guds ande* och *Kristi ande* i skrifterna och i samtal ofta täcker varandra och det är svårt att av skriftstället i fråga fastställa vilken person eller gåva som åsyftas. Av profeter i vår tidshushållning lär vi oss att Kristi ande inte är den

Helige Anden, den Helige Andens gåva eller Jesu Kristi andeperson, utan att den är medlet genom vilket dessa väsen verkar.

President Joseph F Smith (1838 – 1918) lärde: "Vi säger ofta Guds ande när vi menar den Helige Anden. Likaså säger vi den Helige Anden då vi menar Guds ande. Den Helige Anden är en personlighet i gudomen och är inte den som upplyser varje människa som kommer in i världen. Det är Guds ande som utgår genom Kristus till världen, som upplyser varje människa som kommer till världen och som strävar med människors barn, och som fortsätter att sträva med dem tills den för dem till kunskap om sanningen och till besittning av den Helige Andens större ljus och vittnesbörd."¹

Äldste James E Talmage (1862 – 1933) i de tolv apostlarnas kворum lärde att Kristi ande är "den gudomliga

substans eller kraft” genom vilken gudomen inverkar på människor och verkar i naturen.²

Äldste Bruce R McConkie (1915 – 1985) i de tolv apostlarnas kворum tillade: ”Före och efter dopet förlänas alla människor i en eller annan omfattning den Ande som är Kristi ljus.” Han sade att ”ett vittnesbörd före dopet, för att använda en analogi, kommer som en flammande blixtnatt . . . för att lysa upp vägen”. Därefter jämförde han den Helige Andens gåva med ”middagssolens beständiga ljus vilket lyser på livets väg och på allt som omger den”.³

Både forn- och sentida profeter har lärt att Kristi ande har ett förberedande ändamål. Den förbereder Guds barn att ta emot den Helige Andens temporära vittnesbörd och åtföljs av den Helige Andens gåva, vilken ges till dem som är döpta. Ett exempel på detta framåtskridande finner vi i Mormons bok i skildringen av hur kung Lamoni omvändes. Även om Lamoni hade en kungs myndighet och hade blivit lärd att ”vadhelst [han] gjorde var rätt”, visste han uppenbarligen att det var orätt av honom att ha låtit döda de av sina tjänare som han ansåg inte hade tjänat honom väl: ”Men ehuru [kung Lamoni och hans far] trodde på en Stor Ande, antogo de dock, att vadhelst de gjorde var rätt. Dock började Lamoni hysa stor fruktan för att han hade gjort orätt i att dräpa sina tjänare” (Alma 18:5).

Av den versen drar vi slutsatsen att vi alla som Guds söner och döttrar har ett samvete (se Romarbrevet 2:14 – 15). Även om sanningen i kung Lamonis hjärta hade förmörkats av traditioner och synd, inverkade en ande på honom som återuppväckte känslan hos honom för vad som var rätt och fel. Upplevelsen blev intensivare och han ”föll ned på marken som om han vore död” (Alma 18:42).

Lägg märke till beskrivningen av kung Lamonis upplevelse medan han låg överväldigad på marken: ”Ammon . . . visste att konung Lamoni var i Guds makt. Han visste, att otrons mörka slöja höll på att bortfalla från

hans sinne, och att *ljuset*, som *upplyste* hans själ, vilket var Guds härlighets *ljus*, vilket var hans godhets underbara *ljus*, ja, detta *ljus* hade ingjutit så mycken glädje i hans själ, att mörkrets skyar skingrats och att det eviga *ljuset* hade tänts i hans själ. Ja, han visste, att detta hade överväldigat hans naturliga kropp, och att han var bortförd i Gud” (Alma 19:6).

Ammon tycks beskriva Kristi ljus vilket inverkade på kungen för att förbereda honom att ta emot den Helige Andens ständiga vägledning. Kung Lamoni och hans tjänare döptes därefter, och även om det inte framgår av skildringen i Mormons bok kan vi vara säkra på att den gudomliga ordningen iakttogs och att de därefter mottog den Helige Andens gåva (se 2 Nephi 31:14).

Det ytterligare ljus som åtföljer den Helige Andens gåva påvisas av Ammons upplevelser. Han visade stor kraft när han försvarade kungens hjordar (se Alma 17:36 – 37; 18:2). Och senare var han ”fylld med Guds Ande” och ”förstod konungens tankar” (Alma 18:16).

Ammon beskriver ytterligare välsignelser i följande ordalag:

”Jag har av hans *helige ande* blivit kallad att undervisa detta folk om dessa sanningar, på det de må få kunskap om det som är rätt och sant,

och en del av denne *Ande* bor i mig, vilken giver mig kunskap och även makt i enlighet med mina önsknings och min tro på Gud” (Alma 18:34 – 35).

UPPTÄCKANDETS OCH FÖRSTÅNDETS LJUS

Kristi ande är den kraft som upplyser vårt förstånd när vi försöker förstå himmelens och jordens mysterier (se L&F 88:11). Nephi säger att ”Guds Ande . . . kom ned och påverkade denne man” vilken vi känner igen som Columbus och att ”Guds Ande påverkade andra folk [t ex pilgrimerna, puritanerna osv], och de begåvo sig ur träl- domen ut på de många vattnen” (1 Nephi 13:12 – 13). Vi läser även om Herrens löfte till Nephi att vara hans ”ljus

EN FÄRTSLAV PÅN MICHAEL

i ödemarken” i sökandet efter det förlovade landet (1 Nephi 17:13).

Alma skrev att hjärtan förvandlades och själar upplystes ”av det eviga ordets ljus” (Alma 5:7). Han beskriver även hur ljuset kan urskiljas: ”O, är detta då icke verkligt? Jag säger eder: Jo, emedan det är ljus, och vadhelst är ljus är gott, emedan det kan urskiljas och fördenskull måsten I veta, att det är gott” (Alma 32:35).

Många av världens stora ledare, vetenskapsmän, konstnärer och filosofer har välsignats med Kristi ljus. År 1978 skrev första presidentskapet ett uttalande att framstående religiösa ledare ”som Muhammed, Konfucius och reformatorerna samt filosofer som Sokrates, Platon och andra, fick en del av Guds ljus . . . för att upplysa hela nationer”.⁴

President Joseph Fielding Smith (1876 – 1970) skrev: ”De som gör sådana upptäckter är inspirerade av Gud, annars skulle de aldrig kunna göra dem. Herren inspirerade Edison, Franklin, Morse, Whitney och alla andra uppfinnare och upptäckare. Tack vare sin inspiration fick de den nödvändiga kunskapen och kunde framställa och upptäcka som de gjort för världens bästa. Utan Herrens hjälp skulle de ha varit lika hjälplösa som andra tiders barn.”⁵

SAMVETETS LJUS

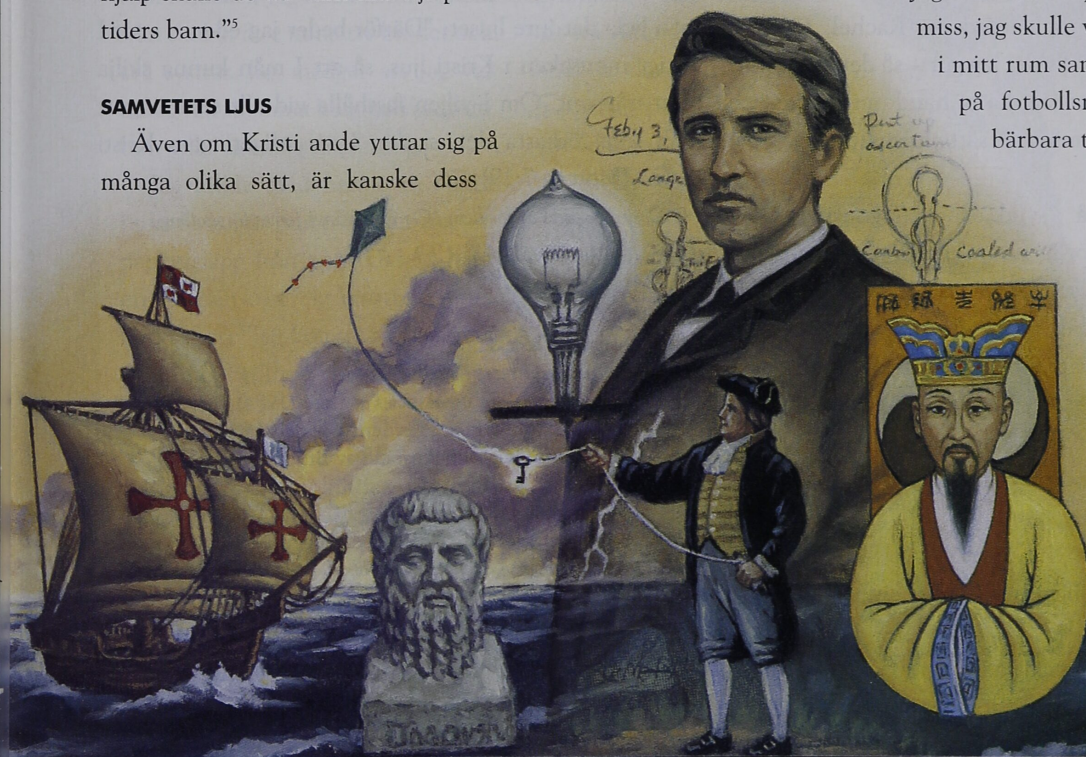
Även om Kristi ande yttrar sig på många olika sätt, är kanske dess

viktigaste dimension vårt samvete eller att kunna ”skilja mellan gott och ont” (Moroni 7:16). Det är genom vårt samvete som vi först lär känna den kärlek som vår himmelske Fader hyser, han som gör ”allt för sitt folks välfärd och lycka” (Helaman 12:2).

Även om det kan vara svårt att skilja dem åt, är det möjligt att uppleva vårt samvete, Kristi ljus eller Kristi ande på olika sätt. Om vi är sannfärdiga kommer vi att uppleva samvetets röst som en vänlig inbjudan som övertalar oss att göra det rätta. Om vi inte är sannfärdiga blir vårt samvete en källa till skuld känslor.

Om vi följer Kristi ljus leder det oss till frid och större kunskap. Handlar vi däremot mot bättre vetande leder det till bedrövelse och förvirring. Det är ofta början till större svårigheter. Stora, olycksbådande problem börjar oftast som små, enkla problem. Följande exempel på hur vårt samvete manar oss kan säkerligen de flesta av oss identifiera sig med:

Min hustru hade frågat mig om jag ville vaggas vår baby Rachel till sömns. Jag visste att jag borde svara ja, men egentligen ville jag titta på en fotbollsmatch på teve. Jag kom snabbt på en perfekt kompromiss, jag skulle vaggas henne till sömns i mitt rum samtidigt som jag tittade på fotbollsmatchen på vår lilla bärbara teve. Visserligen skulle

Många av världens stora ledare, vetenskapsmän, konstnärer och filosofer har påverkats av Kristi ljus.

jag sakna färgteven men vad gjorde man inte för att vara en bra pappa!

Redan två minuter in på matchen började Rachel krångla. Tanken kom att om jag stängde av teven och gick omkring och sjöng för henne, skulle hon kanske lugna ner sig. Jag visste att det var det jag borde göra, men gjorde jag det? Nej, i stället tillbringade jag den närmaste halvtimmen med att både försöka se på teve och lugna Rachel, förtretad över att jag inte kunde göra det jag ville.

Utmärkande för oss som försöker handla mot det ljus och den kunskap som vi har, är att vi försöker rättfärdiga våra handlingar genom tankar, känslor, och i vissa fall fysiska symtom. I Ordspråksboken läser vi: "Den oförnuftige tycker sin egen väg vara den rätta" (12:15). Jag rättfärdigade mig med att tänka: (1) Jag har haft så jobbigt hela dagen – jag behöver tid för mig själv; (2) min hustru är mycket bättre på att handskas med spädbarn – hon borde ha tagit hand om Rachel; (3) min hustru uppskattar inte allt det jag gör – så det är faktiskt orättvist att hon vill att jag ska ta hand om baby; och (4) jag är så trött – jag måste få sätta mig ner och koppla av.

Ofta tänker vi på "synd" som någonting svårt och allvarligt som mord, äktenskapsbrott eller något annat slags grov omoral. Även om dessa synder är några av de värsta, lär skrifterna oss att "den som vet hur man handlar rätt, men inte gör det, han begår en synd" (Jakobsbrevet 4:17). Det är genant för mig att erkänna att jag handlade mot bättre vetande, men det var just det jag gjorde, och det är, med ett ord, synd.⁶

President Spencer W Kimball (1895-1985) sade: "Det finns många skäl till mänskligt lidande, bland

annat krig, sjukdom och fattigdom, och det lidande som var och en av dem resulterar i är i högsta grad verkligt, men jag skulle inte vara trogen mitt ansvar om jag inte sade att *synden är det mest ihärdiga skälet till mänskligt lidande, till det lidande som förorsakar den djupaste smärtan* – överträdelsen av de bud som Gud har gett oss... Om någon av oss behöver ett recept på vad vi ska göra för att kunna leva ett rikare liv, är allt vi vanligtvis behöver göra att konsultera vårt samvete."⁷

EN RIK VÄLSIGNELSE

Hur välsignade är vi inte som har fått Kristi ljus så att vi kan skilja mellan gott och ont. Vår himmelske Fader har lovat oss och sagt: "Det som är av Gud är ljus, och den som mottager ljus och förbliver i Gud får mera ljus, och detta ljus bliver klarare och klarare, till dess att den fullkomliga dagen frambryster" (L&F 50:24). Det är min bön att vi alla ska lyssna till Mormons inbjudan att förstå och lyda det inre ljuset: "Därför beder jag eder . . . att I flitigt rannsaken i Kristi ljus, så att I mån kunna skilja gott från ont. Om I viljen fasthålla vid allt som är gott och icke förkasta det, skolen I visserligen vara Kristi barn" (Moroni 7:19). □

Daniel K Judd är medlem i Canyon Views femte församling i Canyon Views stav i Orem, Utah.

SLUTNOTER

1. Evangeliets lära, s 56.
2. Se Trosartiklarna, s 472, not 3.
3. *A New Witness for the Articles of Faith* (1984), s 262.
4. Statement of the First Presidency, 15 februari 1978.
5. *Frälsningens lära*, sammanställd av Bruce R McConkie, 3 volymer (1954–56), del 1, s 113.
6. Jag är tacksam mot mina kollega C Terry Warner för att han har hjälpt mig att bättre förstå begreppen *samvete* och *synd*.
7. *The Teachings of Spencer W Kimball*, utgiven av Edward L Kimball (1982), s 155.

EN PAPPERSLAPP FRÅN MICHAEL

Camielle Call-Tarbet

FOTOILLUSTRATION MATT REIER

Jag bestämde mig för att ingen i vår familj någonsin skulle känna sig så igen.

Jag vet inte varför min mamma visade mig den där papperslappen den där eftermiddagen. Jag var det äldsta av sex barn och hade ett år kvar på gymnasiet. Jag längtade efter att gå ut skolan och flytta hemifrån. Jag var trött på att vara ett föredöme, trött på att sitta barnvakt varje gång mina föräldrar ville gå någonstans.

Kanske visste min mamma att det bästa hon kunde göra för mig den dagen var att visa mig lappen från Michael. Jag hade kommit hem från skolan före mina tre bröder och två systrar. Jag medger att jag var otålig när mamma kom och sade att hon ville visa mig någonting.

Jag följde med henne in i min brors rum, där hon plockade upp en papperslapp från hans kudde. Med en elvaårings kråkfötter stod nerkraftsat: "Jag kommer inte hem i dag. Jag tillhör inte den här familjen."

Jag kände hur tårarna började rinna nerför min kinder. Mamma sade: "Vi åker och hämtar honom efter skolan idag."

Jag hade gråten i halsen och fick inte fram ett ord. Jag nickade till mamma och tänkte: *Ingen i vår familj ska någonsin känna sig så igen.*

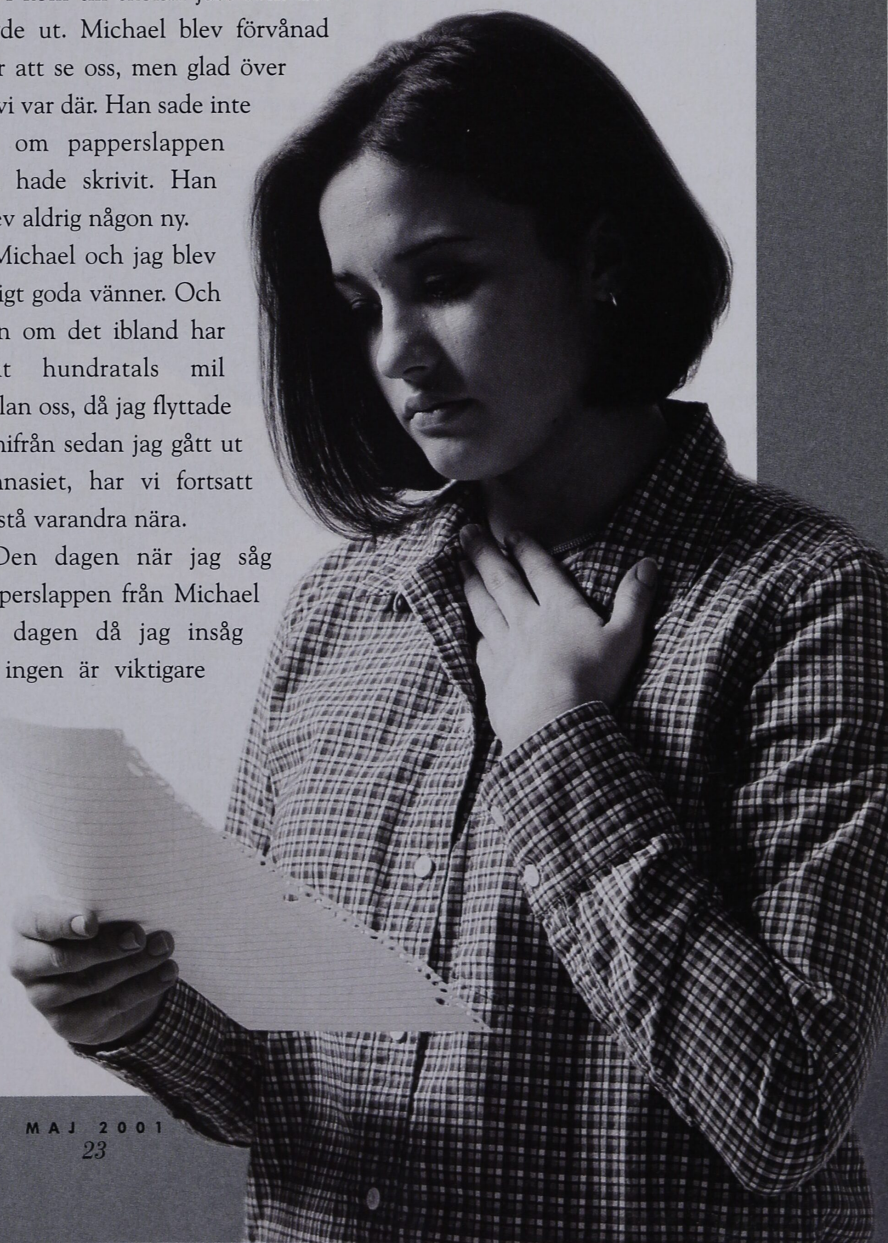
Vi kom till skolan just som det ringde ut. Michael blev förvånad över att se oss, men glad över att vi var där. Han sade inte ord om papperslappen han hade skrivit. Han skrev aldrig någon ny.

Michael och jag blev riktigt goda vänner. Och även om det ibland har varit hundratals mil mellan oss, då jag flyttade hemifrån sedan jag gått ut gymnasiet, har vi fortsatt att stå varandra nära.

Den dagen när jag såg papperslappen från Michael var dagen då jag insåg att ingen är viktigare

än de som vi kallar "familjen". □

Camielle Call-Tarbet är medlem i Smithfields 12:e församling i Smithfields norra stav, Utah.

HÅLL DIG BORTA FRÅN

STUPET

Rättfärdighetens
domäner upphör där
sydens brant börjar.
Akta dig så att du inte
ramlar ner. (Se Läran
och förbunden 1:31.)

Lilla Stjärnan

FÖR BARNEN I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ MAJ 2001

Lydnad ger välsignelser

Diane S Nichols

”Se, om jag icke vill öppna himmels fönster för eder och utgjuta en välsignelse över eder, så att det icke skall finnas plats nog att mottaga den” (3 Nephi 24:10).

En kväll stod en familj och såg från sitt fönster en förfärlig storm, och hur höga vågor förstörde deras båtbygga. Nästa dag fann de resterna av träbyggan på stranden. Men deras båt flöt oskadd på vattnet. Den hölls fast av ett kraftigt ankare. Ankaret hade hindrat båten från att kastas upp på land och förstöras.

Precis som båten tack vare ankaret var trygg för stormen, kan vi vara trygga genom att lyssna på och följa profetens ord. Att lyda hans råd är som att ha ett ankare i livet. Profeten talar om för oss vad vår himmelske Fader vill att vi ska göra. Han säger hur vi finner frid även när vi är rädda eller oroliga.

Herren bad till exempel profeten Joseph Smith att varna folket för att äta eller dricka det som var skadligt. Visdomsordet kallar vi det rådet (se L&F 89). Om vi lyder det blir vi välsignade.

President Gordon B Hinckley har bett oss att studera skrifterna och be dagligen. Om vi gör det känner vi stor frid. Anden kommer att vittna för oss att vår himmelske Fader älskar oss och besvarar våra böner.

Lyssna på profeten. Han talar för vår himmelske Fader. Om vi lyder, känner vi frid. Och liksom båten som var fastbunden vid ankaret kommer vi vara i säkerhet även om det stormar runt omkring oss.

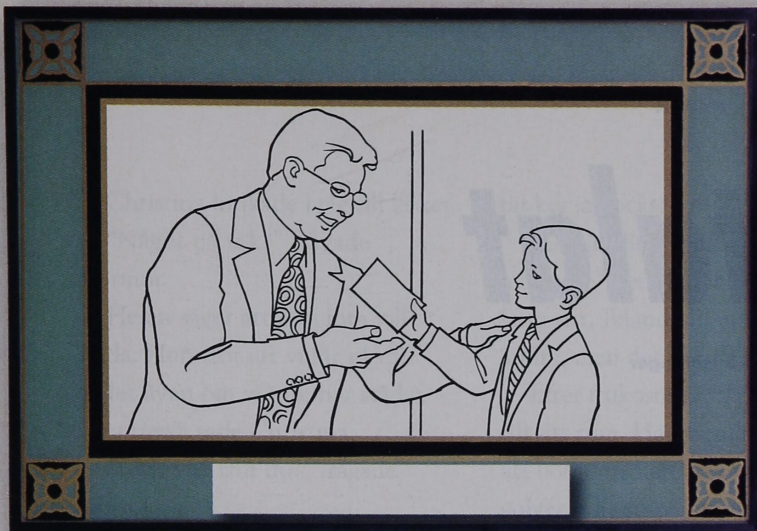

Förslag till samlingsstunden

1. Berätta berättelsen om profeten Joseph Smith och Jacob Haun (se lektionsboken Primär 5, lektion 31). Förklara för barnen att profeten hade rätt Jacob Haun att be folket lämna Haun's Mill. Broder Haun gjorde inte som profeten hade sagt och många liv gick förlorade. Varje gång vi följer profetens råd blir vi mer trygga. Klipp ut flera papperscirklar. Rita ett leende

ansikte på hälften av cirkarna och ett surt ansikte på den andra hälften. Visa bilder av människor som gör saker som profeten har bett oss att göra. Visa också bilder på människor som gör sådant som profeten har sagt att vi inte ska göra (gräla, stjäla, röka, dricka kaffe, te, alkohol osv). Be barnen att sätta ett leende eller surt ansikte bredvid varje bild, beroende på om det är något som profeten vill eller inte vill att vi ska göra. Sjung psalmer eller sånger som passar till bilderna med leende ansikten.

2. Berätta att president Brigham Young ledde de första pionjärerna till Saltsjödalen. De markerade vägen dit så att andra sista dagars heliga skulle kunna följa i deras spår. Profeten leder oss i dag genom att undervisa oss om vad vi måste göra för att kunna återvända till vår himmelske Fader. Trä en knapp på en lång tråd och knyt ihop ändarna. Låt ett barn gömma knappen i sin hand. Sjung ”Tack, Gud, att profeter du sänder” (Psalmer, nr 10). Låt barnen föra händerna fram och tillbaka utmed tråden och hemligt skicka knappen i ena eller andra riktningen tills ledaren slutar sjunga. Be barnet med knappen nämna ett sätt att följa profeten. Fortsätt sjunga och skicka knappen vidare. Bär vittnesbörd om hur du har vägletts av att följa profeten. □

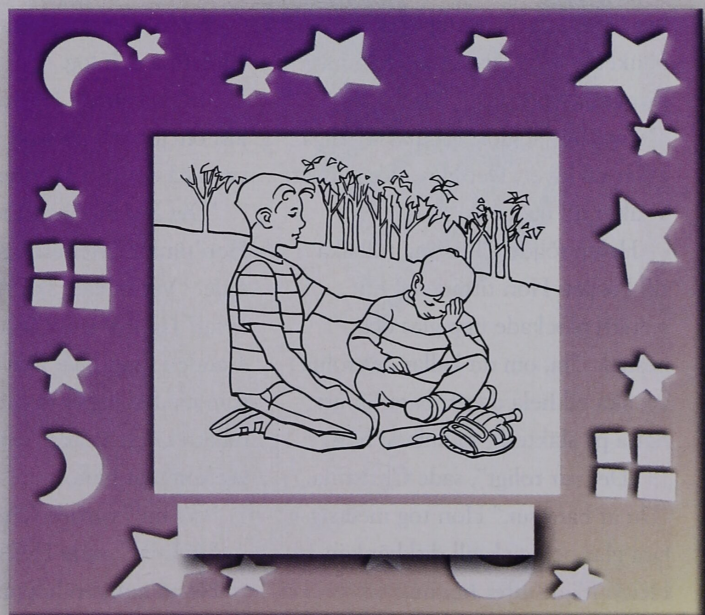
Instruktioner

1. Klistra den här sidan på ett tjockt papper och klipp ut bildramarna.

2. Färglägg bilderna av barn som följer profeten.

3. Skriv under var och en av bilderna hur du kan följa profeten så som barnet på bilden gör.

4. Sätt upp bilderna på någon plats där de varje dag påminner dig om vad du kan göra för att följa profeten.

Avtalat

T S Hettinger

Christina stirrade på disken på köksbordet och försökte bestämma sig för var hon skulle börja någonstans. "Jag kan inte tro att sommarlovet nästan är slut", suckade hon och började stapla tallrikarna på varandra.

"Nej", sade Helen. "Bara en vecka kvar och vi har inte ens varit på det nya äventyrsbadet. Tror du mamma kör oss dit om vi frågar henne?"

"Kanske det", sade Christina och bar i väg en tallriksstapel till diskbänken. "Men jag vet att hon har mycket att göra den här veckan. Och vi har ju gjort en massa roliga saker på lovet. Det blev aldrig av att vi åkte till badet."

Helen följde Christina tillbaka till bordet. Hon tittade på hur systemen plockade upp glas och bestick. "Ja, om du kallar det roligt att åka bil hela dagen bara för att hälsa på släkten", mumlade hon.

"Det var roligt", sade Christina. "Du är bara sur." Hon tog med sig fyra glas och gick till diskbänken. Helen följde efter henne.

"Ja, ja, det var väl roligt", sade Helen, "men jag är säker på att vi är de enda i hela skolan som inte har varit på äventyrsbadet än."

Christina förlorade tålmodet och sade: "Sluta gnälla och hjälp mig med disken i stället!"

Helen himlade med ögonen och satte på vattenkranen. Just då kom mamma in i köket.

"Tack för att ni hjälper mig med disken", sade hon. "Tack för att ni alltid är så hjälpsamma."

"Vi hjälper dig gärna", sade Christina och log.

"Ja", instämde Helen. "Vi pratade just om att det var synd att vi inte har varit på det nya äventyrsbadet än."

"Det har du rätt i", sade mamma. Hon tänkte efter ett ögonblick och sade: "Vet ni vad, ska vi göra ett avtal? Jag måste uträtta några ärenden i morgon. Om ni städar era rum medan jag är borta, skaffar jag biljetter och så åker vi till badet när jag kommer hem."

"Gärna!" ropade Christina.

"Avtalat", sade Helen.

Nästa morgon hoppade Christina

ur sängen. Mamma hade redan åkt hemifrån. "God morgon!" sade hon till mormor.

"God morgon. Vill du ha frukost?" frågade mormor.

Christina nickade. "Helen och jag ska städa våra rum. Sedan ska mamma köra oss till det nya badet."

"Ja, det stämmer", sade mormor. "Väcker du Helen, är du snäll?"

"Vad är det som är så bråttom nu då?" sade Helen när Christina försökte få henne att stiga upp.

"Vi måste äta frukost och sätta igång och städa."

"Äsch", sade Helen, "hörde du inte vad mamma sade? Hon skaffar biljetterna innan hon kommer och hämtar oss. Om hon redan har köpt biljetterna kommer hon säkert inte säga att vi inte får gå. Alltså behöver vi inte städa rummen."

Christina rynkade pannan. "Men vi har ju gjort ett avtal."

"Om du är så orolig kan ju du städa ditt rum. Hälsa mormor att jag äter frukost senare. Men nu vill jag sova."

Christina lunkade iväg till köket.
"Något på tok?" frågade
mormor.

Helen säger att hon inte vill
städa. Hon tror att vi får gå till
badet även om vi inte har städat
våra rum", sade Christina.

"Och vad tror du?" frågade
mormor.

"Vi sade att vi skulle städa våra
rum", svarade Christina, "och det

tänker jag också göra."

"Det är ditt beslut", sade
mormor, "men du måste låta Helen
fatta sitt. Ibland vill vi besluta åt
andra, men det kan vi inte."

Efter frukosten gick Christina
till sitt rum. Hon bestämde sig för
att börja med att röja upp på
golvet. Till en början var hon arg
på Helen för att hon inte ville
städa, men snart började hon

tänka på arbetet hon gjorde.

När mamma kom hem höll
Christina på att städa i bokhyllan.

"Var är Helen?" frågade mamma.

"Hon ser på teve", svarade
Christina.

"Städar hon inte?"

Christina skakade på huvudet.

Just då kom Helen in i rummet.

"Hej, mamma!" sade hon glatt.

"Fick du tag på biljetterna?"

"Ja", svarade mamma. "Har du städat ditt rum?"

"Jag tänkte just börja."

Mamma skakade på huvudet. "Det kan du göra senare."

Helen tittade på Christina och log som om hon tänkte: *Vad var det jag sade?* Hennes leende försvann när mamman tillade: "Medan Christina och jag är på äventyrsbadet."

Helen gapade av förvåning. "Vad menar du med det?"

"Du höll inte din del av avtalet, därför får du inte följa med oss."

Helen trodde inte sina öron. "Men du har ju redan köpt biljetter?"

"Jag köpte biljetter till flickor som håller vad de har lovat. Höll du ditt löfte?"

Helen hängde med huvudet och sade nej.

"Och varför höll du inte ditt löfte?"

"Jag trodde du skulle låta mig få gå ändå."

"Du gjorde ditt val. Nu får du stå för följderna."

Tårarna rann nerför Helens kinder. "Det är orättvist!"

Mamman lade armarna om Helen: "Jag vet att det inte är vad du hade tänkt dig", sade hon, "men rättvist är det."

Helen såg hur mamma och Christina åkte i väg. "Jag ville så gärna åka med", sade hon.

Mormor nickade. "Du fattade ett felaktigt beslut. Nu måste du lära dig av ditt misstag. Om du hade fått följa med till äventyrsbadet, hade du fått uppfattningen att det är rätt att lova någonting som du inte tänker hålla. Och det är det inte. Förstår du vad jag menar?"

"Jag antar det."

"Men jag har ett avtal om du är intresserad."

Helen såg upp på mormor. "Vad då?"

"Om du städar ditt rum ska vi baka kakor åt hela familjen när du är färdig."

"Avtalat", sade Helen och började gå mot sitt rum. "Och den här gången menar jag det." □

”Du får inte ge upp”

Charlene Germaine Meyer

Jag hade överlåtitt våra platser på tredje bänkraden till missionärerna och deras undersökare och gått och satt mig längst bak med min lilla familj. Jag visste inte att min nioåriga dotter, Tracy, den faste-söndagen hade planerat att bära sitt vittnesbörd för första gången.

Tre gånger under mötet började Tracy gå i riktning mot talarstolen, men varje gång ställde sig någon upp och Tracy sprang tillbaka till sin plats. Det började bli sent. Jag sade: ”Älskling, försök igen. Du får inte ge upp.”

Efter nästa vittnesbörd drog hon ett djupt andetag och började den långa gången till talarstolen. Men nästa person som ställde sig upp var förste rådgivaren i biskopsrådet, som tackade de närvarande för att de hade burit vittnesbörd. Tracy fortsatte att gå.

Organisten började spela upptakten till avslutningspsalmen. Tracy fortsatte att gå.

Församlingen sjöng avslutningspsalmen. Tracy fortsatte att gå.

Tårarna rann nerför mitt ansikte när jag såg henne sätta sig ner bredvid biskopens rådgivare. Han lade

armen om henne och viskade något i hennes öra. Därefter, före avslutningsbönen, ställde han sig upp och sade att vi skulle få höra ytterligare ett vittnesbörd.

Tracy bar ett underbart vittnesbörd. Det var ett vittnesbörd av en flicka som var den enda i sin klass som inte hade gått ner i dopets vatten. Hennes pappa, som inte var medlem av kyrkan, hade inte gett henne tillåtelse att döpas.

Tracy förblev ståndaktig. Hon bad om att hon skulle få göra det som var hennes innersta önskan och ”fortsatte att gå”. Hon gav aldrig upp.

Samme rådgivare som lade armen om henne på vittnesbördsmötet ledde senare dopmötet då Tracy och hennes yngre syster döptes. Jag har väl aldrig sett barn stråla som de gjorde.

Men dopet var inte slutet på berättelsen. I juni 1999 döptes Tracys pappa och konfirmerades som medlem av kyrkan. Ett år senare strålade Tracy ännu mer när hennes familj beseglades för all evighet i templet. □

Charlene Germaine Meyer är medlem i Loomis första församling i Rocklins stav, Kalifornien.

FÖRNYA

dina dopförbund

När du tar sakramentet påminner du Herren, och dig själv, om ditt löfte att vara lydlig. Äldste L Tom Perry i de tolv apostlarnas kворum sade: "Vi begår fel även efter dopet. Därför har Herren gett oss ett sätt att förnya våra dopförbund genom att varje vecka ta del av sakramentet" (*Nordstjärnan*, Rapport från den 154:e halvårskonferensen i oktober 1984, s 15).

ÄLDSTE LYNN G ROBBINS

I DE SJUTTIOS KVORUM

Från ett samtal med Kellene Ricks Adams

När jag var tre år var min morbror Jim på mission. Morbror Jim var en imponerande man. Han var två meter lång och en god människa. Jag ville vara som han var.

Jag bestämde mig för att bli missionär, för att kunna bli som han. Aldrig tvivlade jag på det beslutet. Och det beslutet kom att påverka mitt liv. Jag visste i vilken riktning jag ville gå och tog vara på varje tillfälle att förbereda mig. Med missionen som mål var jag ivrigare att lära mig evangeliet under åren i Primär och som ung man. Jag upplevde så mycket som hjälpte mig att förbereda mig.

Mina far- och morföräldrar var på mission under en tid i kyrkans historia när inte alla unga män uppmuntrades att gå ut. Det har alltid gjort intryck på mig och fick mig att vara stolt över mitt arv. Hela min familj intresserade sig för missionsarbete. När jag var barn hjälpte mina föräldrar mig att få en önskan att tjäna som missionär. Och andra personer hjälpte mig mot det målet när jag växte upp.

Men när jag var i tonåren började jag undra om jag

skulle kunna verka som missionär. Andra världskriget hade hindrat min pappa från att gå på mission, som varit hans innerligaste önskan. För mig var det Vietnamkriget som rasade. Bara två unga män från varje församling i Förenta staterna fick vänta med militärtjänsten för att kunna gå på mission. De andra fick hoppas på att deras namn inte skulle dras i värnpliktslotteriet så att de kunde gå på mission. Jag undrade oroligt om jag skulle kunna uppfylla min barndomsdröm.

Några år innan jag hade åldern inne för en mission var jag på en stavskonferens där president Thomas S Monson var besökande generalauktoritet. Efter en av sessionerna gick mamma och jag för att hälsa på honom. Jag skakade hand med honom och vi pratade. Jag har glömt om vad, men en sak som han sade minns jag. Han såg mig rätt i ögonen och sade: "Du kommer att gå på mission." Sedan den dagen hade jag inga tvivel mer.

Under min tonårstid förberedde jag mig för min mission. När en kärleksfull rådgivande till prästernas kvorum, David Poulsen, erbjöd sig att undervisa missionslektionerna för prästerna, gick några av oss med på det. Varje söndag klockan 7 kom vi troget till kyrkan för att bli undervisade.

Vänster: Familjen Robbins. Höger: Klar för måltid vid cirka två års ålder.

Vi studerade missionärslektionerna och de flesta av dem kunde jag utantill innan jag kom till missionshemmet. Vi gick till och med ut och undervisade några församlingsmedlemmar som låtsades vara undersökare. De flesta av dem var mycket besvärligare än de verkliga undersökare jag senare kom att arbeta med! Jag var överlycklig när jag 1971 kallades att verka som missionär i norra Argentina.

En mission skriver evangeliet i ens hjärta. Jag tycker om vad president Spencer W Kimball (1895 – 1985) sade om missionen. "Herrens universitet" kallade han den, ett tillfälle att tjäna andra och att lära sig många principer som Herren vill att hans lärjungar ska lära sig. De här principerna kommer att hjälpa oss i allt vi sedan gör, vare sig det gäller att bygga upp hans rike eller att förbättra vårt liv.

Även efter missionen i Argentina var missionsarbetet mycket viktigt för mig. När jag studerade på universitetet sökte jag efter tillfällen att dela med mig av evangeliet. Jag gifte mig med Jan Nielson och vi har undervisat våra sju barn om vikten av missionsarbete.

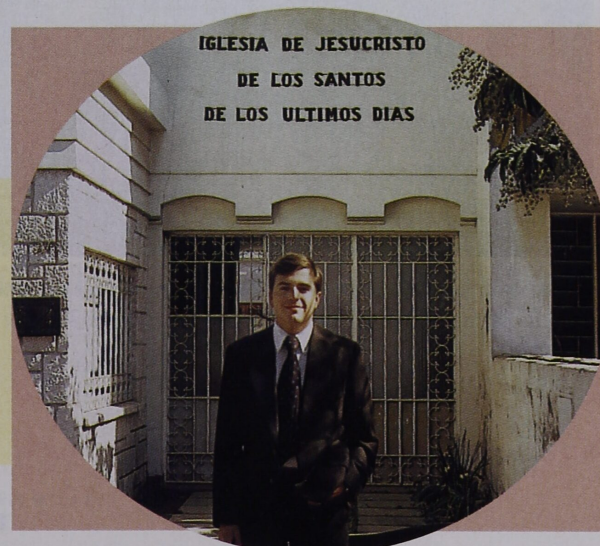
Vänster: I scoutuniform som fjortonåring. Höger: Som missionär 1973 framför ett möteshus i Argentina.

År 1994 fick hela min familj möjlighet att omsätta allt vi hade lärt oss i praktiken: min hustru och jag kallades att presidera över Uruguaymissionen Montevideo. Vid den tidpunkten verkade vår son Jason i Oregonmissionen Portland och vår son Andy i Brasilienmissionen Recife. Resten av familjen njöt av vårt missionsarbete i Uruguay.

Vi är absolut en missionärsfamilj. Vi har lärt oss att det inte finns något större verk, någon större glädje, än att dela med sig av Jesu Kristi evangelium.

En av de saker som jag tycker bäst om att göra, också nu som medlem av de sjuttio, är att träffa missionärer och uppleva den glädje vi får av att tjäna Herren och arbeta tillsammans med andra som också tjänar honom.

Det här intresset för missionsarbete, viljan att dela med mig av evangeliet, började när jag var i primäråldern. Det är i den åldern alla pojkar bör besluta sig för att tjäna som missionär. Detta mycket viktiga beslut kommer sedan att påverka allt de gör under sin uppväxt. □

MANNEN SOM INTE KUNDE GÅ

ILLUSTRATION ROBERT T. BARRETT

En gång predikade Jesus evangeliet i ett hus där det var många människor.

Lukas 5:17

Några män kom bärande på en bår med en vän för att träffa Jesus. Vännen kunde inte gå. Männen kunde inte komma in med honom i huset, för det var alldeles fullt av människor där.

Lukas 5:18 – 19

Männen bar upp sin vän på taket och firade ner honom på bären genom ett hål.

Lukas 5:19

Jesus förstod vilken stor tro de här männen hade och bad den sjuke mannen att ta sin bår och gå hem. Och mannen ställde sig upp – botad! Han tog sin bår och gick hem, medan han prisade Gud.

Lukas 5:20, 24 – 25

BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET

BERGSPREDI- KAN

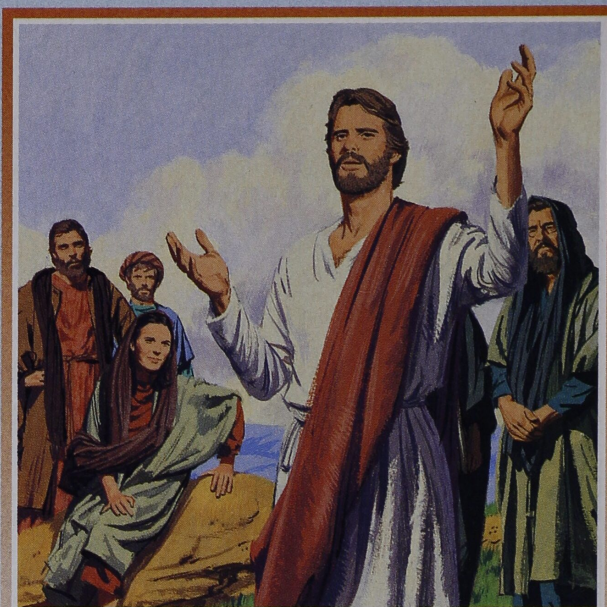

ILLUSTRATION PAUL MANN

En dag undervisade Jesus sina lärjungar om evangeliet på en bergsluttning vid Galileiska sjön.

Matteus 5:1

Han talade om för dem hur de skulle leva för att bli lyckliga och få bo hos sin himmelske Fader igen. Det som han lärde dem gör också oss lyckliga.

Matteus 5 – 7

Vi ska vara vänliga, tålmodiga och villiga att följa Herren.

Matteus 5:5

Vi ska försöka det bästa vi kan att vara rättfärdiga.

Matteus 5:6

Vi ska förlåta människor som sårar oss eller gör oss illa. Om vi förlåter dem kommer vår himmelske Fader att förlåta oss.

Matteus 5:7

Vi ska vara fridstiftare, älska andra människor och hjälpa dem älska varandra.

Matteus 5:9

Vi ska inte vara rädda för att berätta för andra om evangeliet eller för att säga att vi älskar vår himmelske Fader. Vi ska vara rättfärdiga. När andra ser oss göra det som är rätt, kanske de också börjar tro på Gud.

Matteus 5:14 – 16

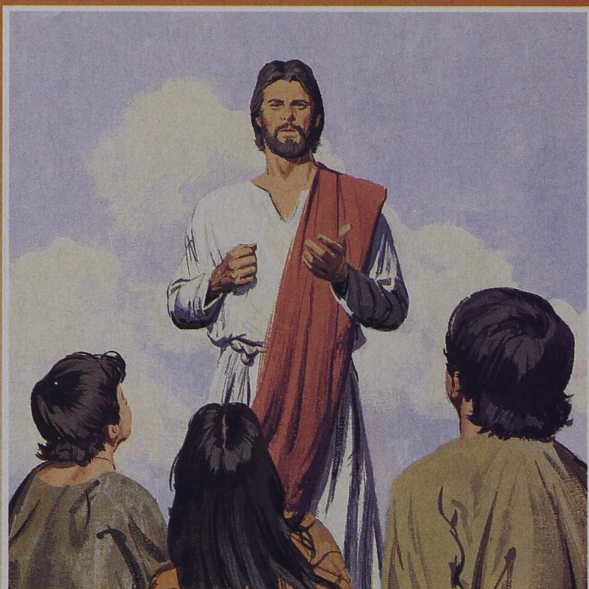
Vi ska alltid hålla våra löften.

Matteus 5:33 – 37

Och precis som vi vill att andra ska vara snälla mot oss, ska vi vara snälla mot dem.

Matteus 7:12

Jesus sade att om vi gör dessa saker, blir vi lyckliga. Gud kommer att välsigna oss och vi får bo hos vår himmelske Fader igen.

Matteus 5:2 – 12

ATT LEVA INOM SINA TILLGÅNGAR

• •
Aven om jorden och allt på den tillhör Herren, anförtror han oss en del av sin rikedom. Äldste Joe J Christensen, då medlem av de sjuttios president-skap, förklarade: "Våra tillgångar är ett förvalterskap, inte våra ägodelar. Jag är säker på att vi bokstavligen kommer att kallas att avlägga räkenskaper inför Gud för hur vi har använt dem till att välsigna liv och bygga upp riket" ("Girighet, själviskhet och frosseri", *Liahona*, juli 1999, s 11). Oavsett om vår andel är stor eller liten, kan vi alla genom att tillämpa rättfärdiga principer bli ansvarskännande förvaltare.

ANVÄND EN BUDGET

Många familjer finner en budget vara till stor hjälp (se Marvin J Ashton, "Råd angående familjens ekonomi", *Liahona*, april 2000, s 42-47). Det första man bör ta med i räkningen är tionde och bidrag till kyrkan. Dessa bidrag hjälper oss att uppfylla plikten att "giva . . . av [våra] ägodelar åt de fattiga och betryckta" (L&F 105:3). För att vi ska kunna hjälpa till att bygga upp riket är det av avgörande betydelse att vi betalar ett ärligt tionde; tiondet är vårt främsta ekonomiska skydd, för Herren har lovat oss att när vi håller detta bud kommer han att "öppna himmelens fönster" (Malaki 3:10).

Det finns flera sätt på vilka

Herren kan öppna dessa fönster. President Spencer W Kimball (1895 - 1985) sade: "Han kan ge oss högre lön . . . större urskillningsförmåga att använda våra pengar på ett klokt sätt . . . bättre hälsa . . . [och] bättre förstånd så att vi kan få ett bättre jobb" (*The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanställd av Edward L Kimball [1982], s 212).

Efter att ha budgeterat för de nödvändiga tingen, inklusive sparande, kan vi ta med icke nödvändiga ting som familjen vill göra.

DELA MED SIG ÅT ANDRA

Ett av de bästa sätten att använda sina tillgångar är att dela med sig av dem åt andra, C S Lewis skrev: "Om det vi ger till välgörenhet inte skapar lite bekymmer och besvär för oss . . . är det för litet. Det bör finnas sådant som vi skulle vilja göra och inte kan göra på grund av det vi gett bort till välgörande ändamål" (*Mere Christianity*, (1952) s 67; citerat i *Liahona*, juli 1999, s 12).

UNDVIK SKULDER

Få saker undergräver lyckan snabbare än skulder. I

somliga kulturer har det blivit lättare och mer accepterat att skaffa sig skulder. Men som medlemmar av kyrkan har vi under lång tid fått rådet att undvika onödiga skulder. Hungern efter världsliga ägodelar måste tyglas liksom alla andra begär. Om vi tillämpar pionjärmottot "bättra på, nöt ut, få det att fungera eller var utan" kan vi leva inom våra tillgångar.

VÄLSIGNELSERNA AV KLOKT FÖRVALTARSKAP

Jill Johnson i Sandy i Utah berättar hur Herren välsignade hennes familj: "Vi var nygifta och studerade på universitetet och måste noggrant budgetera vår knappa inkomst. Plötsligt höjde hyresvärden hyran. Vi bad om en välsignelse. Dagen därpå strejkade bilen; den gick inte att laga. Vi undrade varför vi plötsligt fick de här prövningarna, men att vi blev av med bilen visade sig vara en välsignelse. Med hjälp av familj och vänner fann vi att vi inte behövde någon bil. Det vi betalade för bensin och olja var samma belopp som hyreshöjningen. Ibland får vi oväntade välsignelser av att lyda.

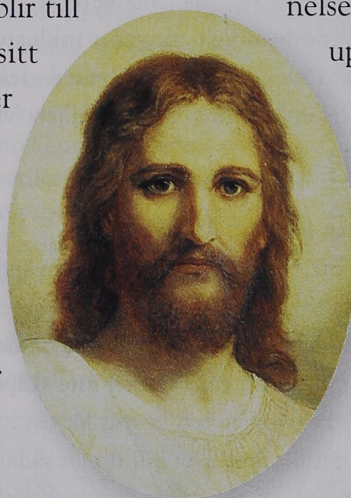
Herren intresserar sig för vår andliga och timliga välfärd och hjälper oss om vi strävar efter att ta hand om de gåvor som han har skänkt oss. □

”Vänd er till honom för varje gåva”

Varje dag blir vi välsignade med gudomliga gåvor. Vi får välsignelser därför att vår kärleksfulle himmelske Fader drar försorg om sina barn. Många av dessa gåvor – de andligare bland dem – får vi ofta utan att vi ens märker eller uppskattar dem, åtminstone inte till en början. ☛ Det är fallet i följande berättelser. En handikappad man blir till välsignelse för andra genom sitt hängivna tjänande. En mor känner sig manad att besöka sin unga dotter i skolan utan någon uppenbar anledning. En ung mor får kraften att ensam uppfostra

sina barn. Herrens vänliga hand vägleder en ung man genom ett sammanträffande som för honom till kyrkan. Varje berättelse vittnar om vår Faders önskan att välsigna oss. ☛ Från Herrens levande profet kommer detta vittnesbörd och löfte: ”[Herren] är er kraft . . . vänd er till honom för varje gåva och nåd och välsignelse. Fall på knä och be, res er sedan upp och gör hans vilja och lita och tro på honom, så kommer Gud att välsigna er. Det löftet ger jag er som hans tjänare” (”Den levande profetens ord”, *Liahona*, maj 2001, s 16).

Viljan att svinga sig upp

Jorge Flores

Carlos Yépez Yong i Lima i Peru kan inte röra sina ben eller sin högra arm och han har talsvårigheter. Men han är en av de starkaste personer jag känner. Det som gör honom stark är Herrens ande. När Carlos talar eller undervisar klingar hans ord vackert i örat därför att de rör ens hjärta.

Broder Yépez förflamning är en följd av en förlossningsskada. Under större delen av sina fem första år låg han orörlig med dropp. Några av

läkarna som behandlade honom undrade om det var mödan värt att hålla honom vid liv. De visste inte att Herren hade en mission för honom.

När Carlos var sex år började han till allas förvåning att kunna röra på delar av sin kropp. Man började ge honom medicinsk behandling. Efter några få år hade han utvecklat sin intellektuella förmåga till den grad att han överträffade alla sina klasskamrater. I tolvårsåldern avtog hans fysiska framsteg något. När han

var 18 skildes hans föräldrar och behandlingen upphörde.

Carlos var frustrerad, deprimerad, men han förtvivlade inte. När han var 20 blev han inbjuden av en granne att höra missionärslektionerna. Efter att ha hört dem alla och efter begrundan och bön fick han ett vittnesbörd om att det som han hade lärt sig var sant. Han bestämde sig för att bli döpt.

Carlos berättar att hans liv förändrades helt och hållet när han sänktes ner i vattnet. ”Det kändes som om jag kunde bruka min odugliga arm och som om jag hade fått

kraft i benen”, säger han. ”Den dagen bestämde jag mig för att jag skulle tjäna Herren i vilken kallelse han än skulle ge mig, att jag skulle springa och icke bli trött, gå och icke bli matt, (se L&F 89:20).

Fastän han förblev förlamad svingade sig hans ande upp till högre rymder. Och Herren välsignade honom. Han kom alltid i tid till mötena och gick på religionsinstitutet.

Han kallades att verka som andre rådgivare i Unga mäns presidentskap i Caja de Agua församling i Lima. Varenda dag i veckan såg vi honom åka rullstol från hus till hus för att inbjuda ungdomar till veckoaktiviteten.

Vi såg honom ofta åka rullstol från hus till hus för att inbjuda ungdomar till veckoaktiviteten.

Åren har gått. Nu är han medlem i Los Jardines församling. Han har fortfarande ett orubbligt vittnesbörd om Herren och hans evangelium. Han går regelbundet i templet i

Lima, gör sina hemlärobesök och hjälper missionärerna undervisa undersökare. Tack vare hans ihärdighet, vittnesbörd och tillit till Herren har sju av hans syskonbarn och några av hans vänner blivit medlemmar av kyrkan. Andra medlemmar, både ungdomar och vuxna, har blivit aktiva tack vare hans inflytande. Han missar aldrig ett möte och går ofta till brasaftnar och andra församlingsaktiviteter. Även om somliga kanske tror att handikappet hindrar honom, beundrar ungdomarna i staven honom som någon vars ande har svingat sig upp till högre rymder.

Jorge Flores är medlem i Laderas församling i Las Palmeras stav i Lima, Peru.

”Se efter vad Wendi gör”

Darlene Joy Nichols

När vår äldsta dotter, Wendi, var fem år gick hon i förskolan varje förmiddag. En morgon efter det att jag hade skickat i väg henne, klädde jag på mina två yngre barn för att åka och handla. Jag var jäktad, för jag ville hinna med allt innan jag hämtade Wendi från skolan. Med inköpslistan i ena handen och barnen vid den andra gav jag mig av till affären.

Tjugo minuter senare avbröts jag av en tydlig tanke: *Darlene, gå och se efter vad Wendi gör.* Jag

tänkte: *Var inte fånig! Wendi är ju i skolan.* Jag slog bort tanken och fortsatte att leta efter sakerna på min lista. Kort därefter kom tanken igen: *Darlene, gå och se efter vad Wendi gör.* Tanken var så tydlig att jag stannade upp.

Jag tittade på min inköpslista och på mina barn, som jag visste snart skulle bli otåliga, och tänkte: *Det här är ju löjligt! Jag är*

säker på att allt är väl med Wendi. Jag fortsatte nerför gången, men än en gång kom tanken med full kraft: *Darlene, gå och se efter vad Wendi gör!*

Jag sade till ett biträde att jag skulle komma tillbaka senare och hämta varorna i min kundvagn, och sprang ut ur affären. Jag såg att det drog ihop

**Se efter vad Wendi gör.
Tanken var så tydlig att jag
stannade upp.**

sig till ett åskväder. Wendi var livrädd för åska, men jag visste att hon skulle vara trygg i skolan. Ändå började jag oroa mig för att något fruktansvärt hade hänt henne. Jag skyndade mig till skolan. När jag kom dit märkte jag inget ovanligt och åskvädet, som varit kort och häftigt, var på väg bort. Jag undrade om det var nödvändigt att jag gick in i skolan. Men, tänkte jag, då jag ändå kommit dit borde jag åtminstone gå till klassrummet och förvissa mig om att allt var väl.

När jag kom runt hörnet såg jag Wendi stå i dörröppningen till sitt klassrum. Märkligt, tänkte jag. Varför satt hon inte på sin plats? Hon log mot mig. Jag visste inte vad jag skulle säga så jag gav henne en stor kram.

"Mamma, jag visste att du skulle komma!" sade Wendi.

Hennes lärare kom fram till oss och sade: "Hur visste du att du skulle komma hit?" Hon berättade att åskvädet hade skrämt upp barnen. När hon försökte få dem att sitta tillsammans, såg hon att Wendi satt och bad på sin plats. När Wendi hade bett färdigt sade hon till läraren att hon inte var rädd längre, att hon hade bett sin himmelske Fader att han skulle skicka hennes mamma till skolan. Hon frågade om hon fick stå vid dörren och vänta.

Jag kunde inte annat än att gråta vid tanken på att en femårings tro hade fått mig att lämna mataffären,

som låg flera kilometer bort från hennes skola, för att jag skulle vara vid hennes sida. Jag är djupt tacksam mot min himmelske Fader för den upplevelsen, för den dagen lärde Wendi och jag oss något gudomligt om tro och tillit.

Darlene Joy Nichols är medlem i Burnsilles församling i Burnsilles stav, Minnesota.

Stark för barnens skull

Eliza M Torres

Efter tolv års äktenskap och sex barn låg jag och min make i skilsmässa. Hans mor fortsatte att bo kvar hos oss. Med ett undantag såg ingen av dem någonsin mer sin far.

Barnen var för små för att riktigt begripa vad som hade hänt vår familj. Och jag försökte skydda dem så gott jag kunde från den smärta jag kände. Men några veckor efter att han hade lämnat oss, kände jag mig ensam, tom och svag. Även om jag hade människor runt omkring mig i min hemstad på Filippinerna, grät jag ofta och längtade efter någon som jag kunde finna tröst hos och anförtro mig åt. Jag ansattes av tvivel, det kändes som om jag befann mig i ett töcken. Jag kunde inte tänka klart eller planera för framtiden. Och ändå visste jag, att jag för barnens skull måste var stark. Jag kände det som om hela ansvaret för dem vilade på mina axlar.

Ödmjukad och förtvivlad föll jag på knä och bad min himmelske Fader om tre tjänster: god hälsa, ett gott förstånd och känslomässig styrka utan självömkan och själviskhet.

Mina böner besvarades. Trots det svåra ekonomiska läget på Filippinerna tjänade jag bra. Och ju mer jag arbetade, desto mer tjänade jag. Inkomsterna täckte våra timliga behov. Och jag fick det förstånd och den känslomässiga styrka jag behövde för att vara både mor och far för min barn.

Jag gav mina barn så mycket kärlek, tillgivenhet och uppmärksamhet som jag kunde. Jag ägnade alla söndagar och helger åt dem. Jag lärde dem att inte se tillbaka på det som hade varit med vrede och att inte se framåt med fruktan, utan att uppmärksamt betrakta det som var. De lärde sig att inte hata någon, i synnerhet inte sin frånvarande far.

De lärde sig att dela med sig åt andra och stärka familjegemenskapen. Vi utbytte idéer och lärde oss värdera våra olika synvinklar. Vi gladdes oss över våra framgångar och tröstade varandra i våra nederlag. Vi var en enad familj – vi lagade mat, städade, skrattade, delade allt. Framför allt bad vi tillsammans.

Sju år efter det att min make hade lämnat oss, blev jag och fyra av barnen medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Kyrkans lära

finslipade barnens talanger ytterligare. De lärde sig att bli mer tålmodiga och ha större förståelse. De upptäckte hos sig de ledaregenskaper och andra egenskaper som de inte visste att de hade. De upplevde frid och en känsla av samhörighet. Mina barn vände sig ofta till kyrkans ledare när de hade frågor som rörde utbildning eller när de behövde råd i känslomässigt eller andligt avseende. De tjänade troget i sina kallelser och vara aktivt engagerade i olika kyrkliga aktiviteter. Jag såg dem växa andligen, såg hur de lärde sig levnads- och umgängeskonst.

Min son och tre döttrar tjänade som heltidsmissionärer. De har fortsatt att växa och utvecklas till underbara människor.

Mina prövningar har gjort mig starkare och hjälpt mig tillväxa på ett sätt som annars kanske inte hade varit möjligt. Många gånger var jag trött, men när jag som mest behövde Herrens hjälp, var han där och skänkte mig vila och vägledde mina fotsteg och fyllde min själ med hopp.

Jag har blivit rikt välsignad. Jag älskar min underbara familj. Vi gick triumferande ur de svåra motgångarna. Men vi har vår himmelske Fader och hans Son, Jesus Kristus, att tacka för allt. För deras inflytande i vårt liv är vi evigt tacksamma.

Eliza M Torres är medlem i Milpitas församling i San Josés östra stav, Kalifornien.

Den borttappade broschyren

Wenceslao Salguero

Jag föddes och växte upp i El Progreso, en liten stad i Guatemala. När jag var i tioårsåldern hamnade en märklig broschyr i min hand. Den innehöll berättelsen om Joseph Smith, en ung pojke som i en syn såg Gud den evige Fadern och hans Son Jesus Kristus.

Berättelsen gjorde ett djupt intryck på mig. Jag var otillfredsställd med mina föräldrars religionsundervisning och ville veta mer om pojken i broschyren. Men jag visste inte vart jag skulle vända mig för att få ytterligare upplysningar. Småningom tappade jag broschyren, men jag glömde den aldrig. Jag undrade om jag någonsin skulle få läsa något liknande igen.

Som tonåring och som ung man undersökte jag många olika kyrkosamfund. Jag studerade deras läror och fick till och med diplom. Men det fanns sidor hos dessa religioner som störde mig, och den kritik som prästerna i olika kyrkor utsatte varandra för fann jag obehaglig. Vid det här laget hade jag börjat läsa Bibeln. När jag jämförde Bibeln med det jag hade funnit i de olika kyrkorna blev jag övertygad om att de saknade Guds myndighet.

Jag föll ofta på knä och bad Gud att leda mig till sin sanna kyrka. Jag

lovade honom, att om han gjorde det, skulle jag trofast hålla hans bud och alltid tjäna honom.

Jag hade även drömmar i vilka jag sade till Gud att jag var villig att göra allt för att få förlåtelse för mina synder. Jag brukade vakna och finna min kudde blöt av tårar. Jag bad också Gud att hjälpa mig hitta broschyren om Joseph Smith igen.

År 1968 var jag gift och hade en son. Vi flyttade till Guatemala City för att jag skulle kunna få ett bättre jobb. Den 20 november 1975 knackade två enkelt klädda amerikanskor på vår dörr. De sade att de hade ett budskap till min familj. Vi gjorde upp om ett senare möte.

Jag minns tydligt den första lektionen. En av de unga kvinnorna höll en bön och därefter började den andra att tala om Joseph Smith. I handen höll hon just en sådan broschyr som jag hade läst som pojke! Mitt sökande efter sanningen upphörde i mitt eget vardagsrum.

Ord kan inte beskriva vad jag kände vid det tillfället. Jag ville slita broschyren ur hennes hand. Systrarna lade märke till hur jag stirrade på broschyren och sade att de ville ge mig den. Jag kunde knappt tro att det var jag som fick den värdefulla broschyren. Jag stoppade ner den i bröstfickan för att ha den nära hjärtat.

Två dagar senare kom missionärerna tillbaka. När de såg broschyren

i min bröstficka frågade de om jag hade läst den. Jag svarade att de inte visste vad den betydde för mig. Jag berättade att jag hade läst den som pojke och bett om att få den igen.

På söndagen gick vår familj till kyrkan. Vi kom i god tid och syst-rarna såg förvånade ut. De hade inte ens inbjudit oss, bara sagt var möteshuset låg.

Systrarna fortsatte undervisa oss. Även om de inte talade bra spanska, undervisade de genom den Helige Anden. När de undervisade oss om

Den ena av de unga kvinnorna började tala om Joseph Smith. I handen höll hon en sådan broschyr som jag hade läst som pojke.

omvändelse kände jag något som jag aldrig tidigare hade känt och började gråta. Jag märkte att vi alla grät. Jag var övertygad om att jag hade funnit den sanna kyrkan.

Min hustru, Rosa Élida, upplevde något liknande när systrarna inbjöd oss att bli döpta. "Syster Salguero", sade de, "vill du följa Frälsaren?" I det ögonblicket insåg hon att det var det hon ville göra.

När jag bad till Herren att hjälpa mig finna hans sanna kyrka, lovade jag honom att jag skulle tjäna honom. Sedan första gången jag var i kyrkan har jag fortsatt att gå troget och jag har försökt att tjäna honom flitigt. Jag har haft

många underbara kallelser i kyrkan, bland annat var jag biskop i två omgångar. Min hustru har verkat i Primär och Hjälpföreningen och arbetat med släktforskning. Min äldste son har tjänat som heltidsmissionär och hans yngre bror förbereder sig för det. Vi har två döttrar som också är aktiva i kyrkan.

Varje gång jag håller tal i kyrkan försöker jag förmedla den glädje jag känner som medlem av Herrens kyrka. Jag vet att Gud lever och att han genom profeten Joseph Smith återställde sitt evangelium, sin kyrka och sitt prästadömes myndighet till oss. □

Wenceslao Salguero är medlem i Tierra Nueva församling i Guatemala City Bosques de San Nicolás stav, Guatemala.

HUR MAN GÖR FAMILJENS HEMAFTON ÄNNU BÄTTRE

I centrum för våra bemödanden att "undervisa varandra om rikets lära" (L&F 88:77) står familjens hemafton. Denna kväll är en tillflykt undan världens sorl och stim, en timme eller två då familjen kan lära sig av varandra, ja, tjäna och styrka varandra. Utmaningen består i att göra en ännu bättre hemafton.

Följande skildringar visar hur tre familjer har förbättrat sina hemaftnar.

PLANERA HEMAFTONEN TILLSAMMANS

Lisa H Fernelius i Chamberburgs första församling i Yorks stav, Pennsylvania, berättar hur hennes familj lärde sig förhindra den panik som lätt uppstår när den som har fått i uppgift att hålla lektionen plötsligt visar sig vara oförberedd. De bestämde sig för att regelbundet ägna en av hemaftnarna åt att förbereda lektioner. De inleder med bön och ber om den Helige Andens vägledning i förberedelserna. Därefter får alla i familjen följande översikt:

1. *Tema:* Bestäm er för vad ni vill att familjen ska lära sig.
2. *Intresseväckare:* Välj ett åskådningsexempel, en

frågesport, ordjakt eller ett pussel som hjälp att introducera temat.

3. *Berättelse:* Välj en berättelse som illustrerar temat.

4. *Veckans skriftställe:* Välj en vers som stöder lektionen. Det blir också det skriftställe som familjen studerar under resten av veckan.

5. *Vittnesbörd:* Säg vad ni känner i fråga om det ni har undervisat om.

6. *Aktivitet:* Välj en lek eller något konstnärligt projekt som förstärker lektionen.

Kyrkans tidskrifter, skrifterna, psalmböcker samt annat material läggs i närheten så att de finns till hands vid förberedelserna. Äldre barn arbetar oberoende. Föräldrarna hjälper yngre barn. I slutet av kvällen har varje familjemedlem en lektion förberedd, tillsammans med visuella hjälpmedel.

MAMMAS BUDSKAP

Jarolyn Ballard Stout i Hurricanes fjärde församling i Hurricanes stav, Utah, har tio barn. Familjemedlemmarna turas om att hålla hemaftonslektionen, därför får föräld-

rarna bara chansen att undervisa barnen varannan eller var tredje månad. Det tyckte Jarolyn och hennes make var för sällan, därför kom de på idén att skapa ett nytt inslag som de kallade Mammans budskap.

Varje vecka efter lektionen frågar pappa om mamma har något budskap, det kan vara en kort tanke eller en längre diskussion. Hon betonar något som sades på generalkonferensen eller tar upp någon familjeangelägenhet. Ibland kommenterar hon det som sades i lektionen, i synnerhet om hon har hjälpt ett av barnen att förbereda den.

"Vi har haft stor framgång med Mammans budskap", säger syster Stout. "Barnen tycker om det och vi som föräldrar får ytterligare en chans att undervisa barnen."

HJÄLP BARNEN VARA MISSIONÄRER

"Vi undervisar våra fem barn om att ta vara på tillfällena till missionsarbete", säger Laura F Nielsen i Cupertino församling i Saratoga stav, Kalifornien. "Varje vecka på familjens hemafton tar vi några minuter och diskuterar vilka tillfällen till missionsarbete vi hade under veckan som gick och hur personerna reagerade."

De diskuterar hur de ska hantera olika situationer.

Som ett resultat lär sig familjemedlemmarna att känna igen gynnsamma tillfällen att missionera. De har till exempel lärt sig att använda kyrkans fullständiga namn och inte ett öknamn. Ett av barnen höll ett föredrag i klassen om kyrkans historia. Ett annat av barnen berättade för lärarna hur glad han var att han skulle bli döpt, när de önskade honom en fin födelsedag och han skulle fylla åtta år.

Ibland medger någon av familjemedlemmarna att han eller hon har försuttit eller ignorerat en chans att missionera. Det ger familjen en möjlighet att diskutera vad som hände, och hur de i framtiden bättre ska kunna ta vara på ett liknande tillfälle. "Vår entusiasm som familj hjälper oss övervinna förlägenhet eller slöhet", säger syster Nielsen. "Våra barn söker efter egna tillfällen att missionera och är ivriga att berätta för oss vad de har upplevt. Genom att hjälpa varandra på det här sättet förbättrar vi vår egen förmåga att dela med oss av evangeliet." □

Läxor som jag lärt mig

på livets resa

En del av de gladaste människor jag känner har inget av det som världen insisterar på är nödvändigt för att man ska vara nöjd och glad.

Äldste Joseph B Wirthlin
i de tolv apostlarnas kворum

Det är inte svårt för mig att minnas när jag gick på universitetet. Jag tyckte om många aspekter av universitetstiden. Jag älskade att lära mig saker. Jag älskade kamratskapet. Och jag älskade amerikansk fotboll.

Jag hade alltid drömt om att spela fotboll på universitetsnivå och under mina första tre år på universitetet hade jag en röd tröja på mig och spelade back.

När jag var i er ålder befann sig världen på randen till kaos. Politiska partier med olika åsikter retade upp och hånade varandra. Oron växte som svampar ur marken. Länderna hetsade varandra. Det var som om hela världen jämrade sig i ett snabbt tilltagande muller, en vulkan som måste bryta fram, som till slut skulle få ett utbrott. Innan det var över skulle varje land och varje folkslag märka följderna av denna mörka tid.

Jag minns dagen när min pappa kom för att tala med mig. Det var precis när fotbollssäsongen för 1936 hade slutat.

"Joseph", sade han. "Vill du gå på mission?"

Jag sade att det ville jag.

"Då måste du ge dig av nu", sade han. "Om du väntar längre kommer du aldrig iväg."

***E*n kall och klar julafton i Österrike för många år sedan talade min missionskamrat och jag om våra mål och vad vi ville skulle hända i våra liv.**

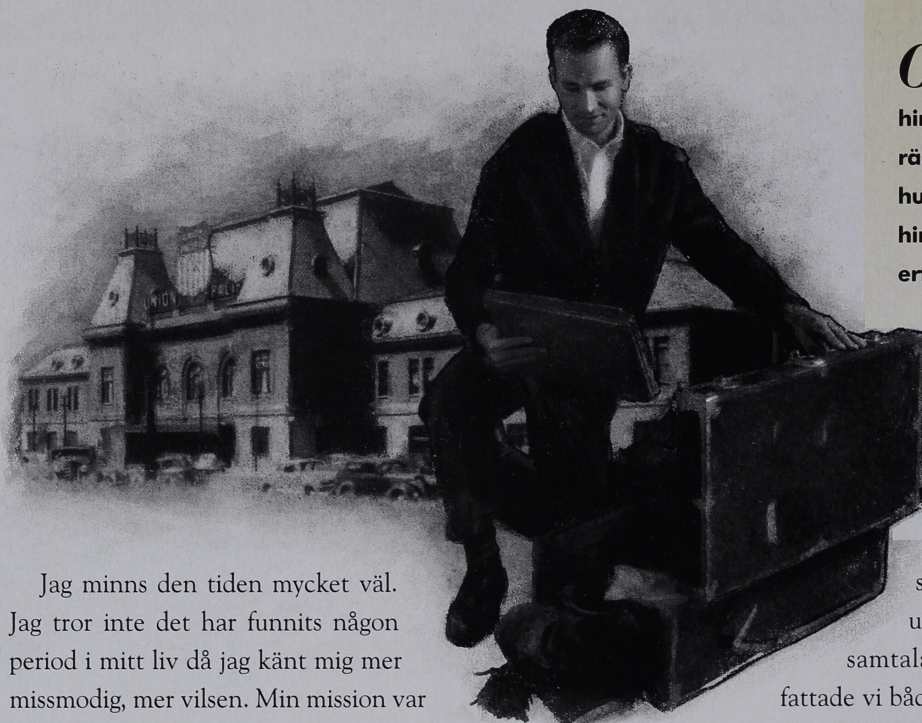
Jag ville inte tro honom. Jag ville förverkliga min dröm och fortsätta spela fotboll på universitetet och ta examen. Om jag skulle tacka ja till en missionskallelse var jag tvungen att avstå från allt. På den tiden var man på mission i trettio månader och jag visste att om jag gick på mission, var risken stor att jag aldrig mer fick spela fotboll igen. Kanske skulle jag inte ens kunna ta examen.

Men jag visste också att det min far sade var rätt. Min biskop var Marion G Romney (1897 – 1988), som senare blev medlem i kyrkans första presidentskap. Han hade tidigare talat med mig om att gå på mission och jag gick till honom för att säga att det var dags nu.

Ett par månader senare gick jag ombord på S/S Manhattan och påbörjade en lång resa som skulle föra mig till världskrisens centrum. Jag hade kallats att verka i den tysk-österrikiska missionen.

Mitt första område var Salzburg. Det var ont om missionärer i missionen och inte långt efter det att jag kom blev min kamrat förflyttad till ett nytt område. Jag befann mig snart ensam i Salzburg, en ung missionär i ett främmande, nytt land.

Det var en sak till som hände som jag inte har nämnt. En stor armé från Hitlers tredje rike höll på att mobiliseras på andra sidan gränsen, bara tre mil från Salzburg. Vart man än begav sig kunde man märka en växande oro i luften. Ingen visste om morgondagen var den dag när tyska pansarvagnar skulle rulla in över gränsen.

Jag minns den tiden mycket väl. Jag tror inte det har funnits någon period i mitt liv då jag känt mig mer missmodig, mer vilsen. Min mission var svår. Ingen verkade ha tid med mig eller det budskap jag hade. Jag undrade om det någonsin skulle bli nog många medlemmar i den staden för att bilda en församling.

I sex veckor var jag ensam. I sex veckor väntade jag på en kamrat. I sex veckor undrade jag vad jag hade gjort just då om jag hade stannat kvar i Salt Lake City och fortsatt mina studier.

Även om dagarna och nätterna just då verkade oändliga, gick tiden ändå. En seniorkamrat kom, och vi gjorde så gott vi kunde under dessa omständigheter för att tjäna Herren.

När julen närmade sig det året bestämde sig min kamrat och jag för att vi skulle gå till Oberndorf, en liten by som låg inbäddad i de vackra bayerska Alpena. Kanske vet ni att det var skönheten och storslagenheten i den lilla byn som inspirerade Joseph Mohr att 1818 skriva den vackra psalmen "Stilla natt" (*Psalmer*, nr 144).

På julafton gick vi till byn och satt tysta en stund i den lilla enkla kyrkan och lyssnade till orgelmusiken. Den friska och klara vinterkvällen omslöt oss när vi gav oss iväg hem igen. Vi gick under ett valv av stjärnor och över den nyfallna snöns mjuka stillhet. Kanske var det en natt lik den som inspirerade en assisterande präst att skriva texten till en av kristendomens mest älskade psalmer, mer än hundra år tidigare.

När vi gick där talade min kamrat och jag om

Om det alltså är värt
himmelsk uppmärksamhet att
rädda en bok undan havsvatten,
hur mycket mer är då inte er
himmelske Fader medveten om
ert liv och era behov?

våra förhoppningar och drömmar. Vi talade om våra mål och vad vi ville skulle hända i vårt liv. Ju mer vi talade, desto mer beslutssamma blev vi när det gällde att uppnå det vi talade om. När vi samtalade under fullmånens sken fattade vi båda allvarliga beslut.

Jag lovade den kvällen att jag inte skulle släsa bort min tid. Jag skulle förnya mina ansträngningar att tjäna Herren och hålla buden. Jag bestämde mig för att förhärliga varje kallelse jag fick i Herrens rike.

Det var också den kvällen jag bestämde mig för vem jag skulle gifta mig med. Jag visste inte ännu vad hon hette, men jag visste vad slags person hon skulle vara – en som efterlevde evangeliet och som var andligt stark. Jag beskrev henne till och med för min kamrat – hon skulle vara 1,65 lång och ha blont hår och blå ögon. Det är en beskrivning som passar in på syster Wirthlin, och då visste jag ju inte vem hon var.

Två och ett halvt år gick och innan jag visste ordet av var jag hemma igen. Jag minns att någon nämnde namnet Elisa Rogers. Det var en ung kvinna som hade hand om en universitetsdans på Hotel Utah. Det var något särskilt med det namnet. Jag bestämde mig för att jag borde träffa henne.

Jag minns första gången jag såg henne. Jag skulle göra en tjänst åt en vän, åka hem till henne för att hämta hennes syster. Elisa öppnade dörren och jag stirrade. Hon var vacker: 1,65 lång, blå ögon, blont hår.

Hon måste också ha känt något särskilt, för det första hon sade till mig var att hon visste vem jag var, men hon uttryckte sig ogrammatikaliskt ...

Hon insåg snabbt att hon hade gjort ett fel och formulerade om det hon hade sagt. För att ni ska förstå vidden

av det hela kan jag tillägga att Elisass huvudämne vid universitetet var engelska.

Till och med efter så här många år minns hon hur generad hon kände sig i det ögonblicket. Det hjälper ju förstås inte att jag berättar historien igen, men jag hoppas hon förlåter mig.

Sex decennier har gått sedan julaftonen i Oberndorf när jag fattade de där besluten. Mycket har hänt under åren som gått. Mina förändringar om fotboll var riktiga. Jag återvände aldrig till det. Men ändå har jag aldrig ångrat att jag gick på mission och att jag bestämde mig för att tjäna Herren. Genom att göra det har mitt liv blivit fyllt av äventyr, andliga erfarenheter och den glädje som övergår allt förstånd.

Många av er kanske befinner er i en period i livet då ni känner er lite missmodiga eller ensamma. Ni kanske känner er lite vilsna, och kanske till och med lite rädda. Alla har känt sig så någon gång. Alla har undrat om deras liv kommer att bli lyckligt.

För mer än två tusen år sedan påstod Aristoteles att alla som lever har samma huvudmål, att vara lyckliga (se *Nikomachiska etiken* 1:4, 7). Efter att ha levt i åttio år har jag börjat förstå något om vad det är som gör människor lyckliga och framgångsrika. Jag vill berätta för er om fem punkter som alla – om ni tar dem på allvar och tillämpar dem i ert liv – skänker glädje, framgång och tillfredsställelse och en arvedel i det celestialet riket.

TRO PÅ ER HIMMELSKE FADER

För det första, tro på er himmelske Fader. Han vet vilka ni är. Han lyssnar på er när ni ber. Han älskar er. Han bryr sig om er. Han vill ert bästa.

Efter att ha verkat en tid i Salzburg blev jag förflyttad till Zürich. När jag var där kom broder Julius Billeter, en medlem i kyrkan, fram till mig. Han var släktforskare till yrket och berättade att han hade sett flera som hette

Wirthlin i sitt arbete. Han erbjöd sig att forska på min släktlinje. Jag skrev hem och min far tyckte att det var ett utmärkt tillfälle, så vi anlidade honom.

Ett år senare gav han mig en bok. Den var 36 cm lång, 46 cm bred och vägde 6, 2 kg. Den var fylld med nästan 6 000 namn på mina förfäder. Det var en bok som jag satte stort värde på. Strax innan min mission var slut packade jag ner den värdefulla boken i en koffert tillsammans med några andra ägodelar och skickade hem den. Jag bad att den skulle komma fram i säkerhet och att den värdefulla släkthistorien inte skulle försvinna.

Jag kom hem före kofferten. Veckorna gick. Fortfarande ingen koffert. Jag började bli orolig för att den oersättliga boken hade gått förlorad. Sex månader efter det att jag hade kommit till Salt Lake City fick jag ett telefonsamtal från järnvägsstationen. Min koffert hade kommit. Jag rusade dit för att hämta den men när jag fick syn på den blev jag modfärd. Koffertens lås hade gått sönder.

Jag bände upp locket och tittade inuti, men då blev jag ännu ledsnare. Allt var genomblött av havsvatten. Och dessutom kunde jag se att någon hade rotat igenom mina tillhörigheter. En del saknades.

Försiktigt lyfte jag på några kläder för att leta efter min värdefulla bok. När jag hittade den överväldigades jag av förvåning och glädje. Inte nog med att den fanns där, sidorna var helt torra! Jag vet att den boken bevarades genom gudomligt ingripande.

Frälsaren frågade: "Säljs inte två sparvar för en

Låt er himmelske Fader vara det främsta i ert liv. Bestäm er för att följa honom och lyda hans bud och varje dag sträva efter att bli mer kristuslika.

kopparslant? Men ingen av dem faller till marken utan att er fader vet om det.

Och på er är till och med hårstråna räknade.

Var alltså inte rädda: ni är mer värda än aldrig så många sparvar" (Matteus 10:29 – 31).

Om det alltså är värt himmelsk uppmärksamhet att rädda en bok undan havsvatten, hur mycket mer är då inte er himmelske Fader medveten om ert liv och era behov?

Vid ett tillfälle sade president Thomas S Monson till mig: "Det finns en styrande hand bakom allt som sker. Händelser sker ofta inte av en slump. En dag när vi ser tillbaka på det som till synes är sammanträffanden i vårt liv, inser vi att de kanske inte var så slumpartade när allt kommer omkring."

Herren känner till era prövningar, han känner till era segrar. Följ orden:

"Förtrösta på Herren av allt ditt hjärta, och förlita dig inte på ditt förstånd, [utan] på alla dina vägar må du tänka på honom, så skall han göra dina stigar jämna" (Ordspråksboken 3:5 – 6).

SÄTT RÄTTFÄRDIGA MÅL

För det andra, sätt rättfärdiga mål. Mycket kommer att tävla om er uppmärksamhet när ni väljer er kurs i livet. Mycket kommer att avleda er uppmärksamhet. Människor och ting kommer att sjunga sin sirensång för er om rikedom, nöjen och makt.

Framgång är ett förföriskt ord. Tusentals böcker har skrivits i ämnet. De utlovar pengar, frihet, fritid och lyx.

Tusentals människor har framfört lika många bombsäkra formler för hur man når välstånd. J Paul Getty lär ska ha föreslagit en trestegsplan för hur man blir rik. "Stig upp tidigt. Arbeta hårt. Påträffa olja."

Andra formler som kanske är mer nyttoinriktade, förespråkar variationer av ett enda tema: man måste inrikta alla sina tankar, känslor och handlingar på ett enda mål. Man måste vilja uppnå sitt mål av allt hjärta. Man måste inrikta varje tanke på målet. Man måste inrikta all sin energi på att nå målet.

Dessa metoder kan naturligtvis bli av stort värde när de tillämpas på rättfärdiga mål. Problemet är i de flesta fall att jakten på rikedom, nöjen och makt för till en plats som vid första anblicken verkar önskvärd, men ju närmare man kommer, desto mer ser man vad det egentligen är för ställe. Världslig framgång kommer också ofta till priset av vår förstfödslorett. De som gör det bytet känner sig en dag som Esau, som efter det att han insett vad han hade förlorat "brast . . . ut i högljudd och bitter klagan" (Första Moseboken 27:34).

En annan fälla vi ofta fångas i när vi blir besatta av framgång är att vi litar till vår egen arms styrka och våra tankars makt och glömmar Herren som har välsignat oss och gjort oss framgångsrika.

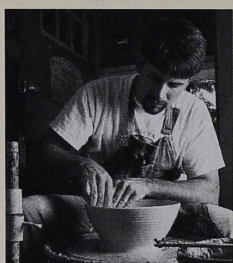
Mose sade till Israels barn att en dag "när du äter och blir mätt och bygger vackra hus . . .

När dina fäkreatur och din småboskap förökas och ditt silver och guld förökas och allt annat du har förökas . . .

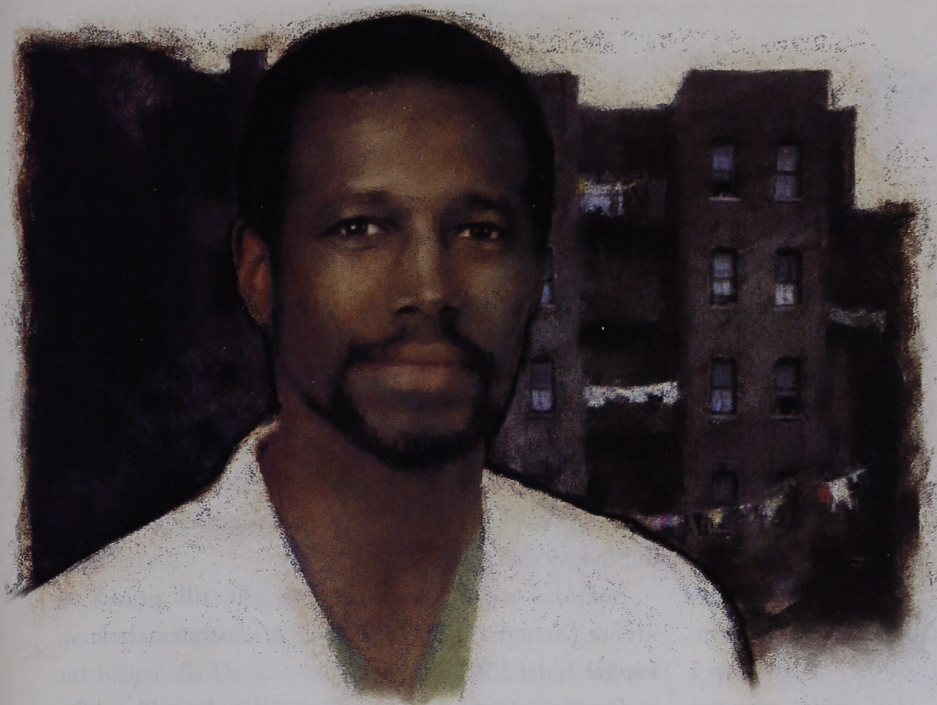
Du må inte säga vid dig själv: 'Min egen kraft och min hands styrka har skaffat mig denna rikedom . . .'

Men om du glömmar Herren, din Gud, och följer efter andra gudar och tjänar dem och tillber dem, så betygar jag i dag inför er att ni förvisso skall förgås" (Femte Moseboken 8:12 – 13, 17, 19).

Tror ni att ni kan använda pengar ni tjänat ihop under det här livet som valuta i det tillkommande? Låt er

President
Hinckley sade:
**"Det är genom
att anstränga
vårt intellekt och
använda våra
händers färdig-
heter som vi
lyfts över medel-
måttighet."**

"Jag började förstå att jag hade kontrollen, att jag kunde gå vart jag ville och göra vad jag ville", sade dr Ben Carson. "Den enda som verkligen avgjorde eller begränsade min framgång var jag själv."

Men innan I söken efter rikedomar, söken efter Guds rike.

När I haven undfått hopp i Kristus, skolen I undfå rikedomar om I söken eder dem,

och I bören söka efter dem i avsikt att göra gott, att kläda den nakne och giva den

hungrige att äta, att giva fången fri och bistå den sjuke och nödstälde" (Jakob 2:17 – 19).

Mose sade till folket på sin tid: "Om någon fattig finns hos dig, en av dina bröder inom någon av dina städer . . . så skall du inte förhärda ditt hjärta och tillsluta din hand för denne din fattige broder" (Femte Moseboken 15:7).

himmelske Fader vara det främsta i ert liv. Bestäm er för att följa honom och lyda hans bud och varje dag sträva efter att bli mer kristuslika. Inrikta era ansträngningar på att få skatter i himlen. Allt annat kommer i slutändan att leda till besvikelse och sorg.

Jag påminns om Frälsarens liknelse om mannen som arbetade hårt för att bli rik. Han ägde så många ägodelar att han inte hade rum för dem. Så han byggde stora lador att förvara dem i. Hans tanke var att så fort han hade en säker plats för alla sina ägodelar, skulle han dra sig tillbaka och leva bekymmerslöst och äta, dricka och vara glad.

Men just som han blev färdig med sina byggnader sade Gud till honom: "Din dåre, i natt skall ditt liv tas ifrån dig, och allt du har lagt på hög, vem skall få det?" (Lukas 12:20).

Den allvarliga fråga som Frälsaren ställde till människorna på hans tid ekar genom århundradena till oss: "Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men måste betala med sitt liv?" (Matteus 16:26).

Är pengar nödvändigtvis något ont? Profeten Jakob i Mormons bok besvarade frågan. Han undervisade sitt folk: "Tänken på edra bröder som på eder själva och umgås med alla och varen frikostiga med edra ägodelar, så att de måtte bli rika liksom I.

ARBETA PÅ ATT NÅ ERA MÅL

För det tredje, när ni en gång har satt upp rättfärdiga mål, arbeta då av all er kraft på att nå dem. President David O McKay (1873 – 1970) uttalade dessa ord när han var medlem i de tolv apostlarnas kворum: "Låt oss inse att *förmånen att arbeta* är en gåva, att *kraften att arbeta* är en välsignelse, att *kärleken till arbete* är framgång" (i Conference Report, oktober 1909, s 94; kursiverat i originalet).

Arbete är terapi för själen. Jesu Kristi evangelium är arbetets evangelium. Jag tror att mycket av vår lättja beror på att vi missuppfattar Herrens försoning. Vi kan inte bara sitta och göra ingenting och förvänta oss att lyckas andligt eller timligt. Vi måste göra allt som står i vår makt för att nå våra mål, så gör Herren resten.

Kom ihåg vad president Gordon B Hinckley sade: "Det största arbetet i världen utförs inte av genier. Det utförs av vanliga människor, som har balans i livet och

som har lärt sig att arbeta på ett utomordentligt sätt" ("Our Fading Civility", tal vid promotionsfest på Brigham Young-universitetet 25 april 1996, s 15).

Låt mig berätta för er om en anmärkningsvärd person,

Kyrkan är en plats där ofullkomliga människor samlas för att hjälpa och stärka varandra.

som tog ansvar för sitt liv och blev något stort trots anspråkslösa förutsättningar. Han heter dr Ben Carson. Dr Carson föddes och växte upp i Detroit's slum. Han växte upp utan en far. Hans mor tog på sig hela ansvaret för att fostra familjen och förde denna ansvarskänsla vidare till sin son.

Dr Carson sade att hans mor ofta brukade säga till sina barn: "Har du en hjärna?" Om de svarade ja, fortsatte hon: "Då kunde du ha tänkt dig ur den situationen. Det spelar ingen roll vad Johnny eller Mary eller någon annan gjorde.

Du har en hjärna, så tänk ut ett sätt att lösa problemen."

Dr Carson berättade: "Jag började förstå att jag hade kontrollen, att jag kunde gå vart jag ville och göra vad jag ville. Den enda som verkligen avgjorde eller begränsade min framgång var jag själv. När jag väl hade insett det försvann den där känslan av att jag var ett offer för omständigheterna. Jag insåg att jag inte behövde sitta och vänta på att någon skulle göra något för mig" ("Seeing the Big Picture: An Interview with Ben Carson, M.D.", *Saturday Evening Post*, juli/augusti 1999, s 50 – 51).

Dr Carson satt inte och väntade på att någon annan skulle göra något för honom. Han tog kontrollen över sitt liv. Han studerade hårt i skolan och var duktig nog att gå vidare och bli läkare. Han kom så långt att han till slut

blev chef för avdelningen för neurokirurgi för barn vid det världsberömda John Hopkins' Children's Center i Baltimore. År 1987 utförde dr Carson den första lyckade operation i vilken man skilde siamesiska tvillingar åt som var ihopväxta i bakhuvudet.

Sokrates sade: "Gud ger oss allt till priset av arbete. (Xenophon, *Recollections of Socrates*, bok 2, kapitel 1, del 20)."

President Gordon B Hinckley sade något liknande: "Det finns ingen ersättning under himmelen för produktivt arbete", sade han. "Det är den process varigenom drömmar blir verklighet. Det är den process varigenom fåfänga visioner blir dynamiska bedrifter.

Det är arbete som åstadkommer skillnaden i livet. Det är genom att anstränga vårt intellekt och använda våra händers färdigheter som vi lyfts över medelmåttighet" (citerad i "Pres. Hinckley Shares 10 Beliefs with Chamber", *Church News*, 31 januari 1998, s 3).

FÖRHÄRLIGA ERA KALLELSER

För det fjärde, förhärliga era kallelser och var trofasta medlemmar i kyrkan. När vi går i kyrkan omger vi oss med andra som delar vår beslutsamhet att lyda buden och följa Frälsaren.

En del tar miste på kyrkan och tror att den är en plats där fullkomliga människor samlas för att säga fullkomliga saker, tänka fullkomliga tankar och hysa fullkomliga känslor. Får jag snabbt avfärda sådana åsikter? Kyrkan är en plats där ofullkomliga människor samlas för att hjälpa och stärka varandra medan vi strävar efter att återvända till vår himmelske Fader. Var och en av oss färdas på skilda vägar under jordelivet. Vi utvecklas alla i olika takt. Frestelser som plågar din broder kanske inte alls påverkar dig.

Se aldrig ner på dem som är mindre fullkomliga än ni. Bli aldrig upprörda över att någon inte kan tala lika bra

Joseph Millett visste att Herren litade tillräckligt på honom för att vilja använda honom till välsignelse för Newton Halls familj.

som ni, inte kan leda lika bra som ni, inte kan tjäna andra lika bra som ni, inte kan kommunicera eller komplimentera eller komponera lika bra som ni.

Kyrkan är en organisation för gemensam förbättring med målet att hjälpa alla Guds söner och döttrar att komma tillbaka till hans närhet. Ett sätt att mäta ert värde i Guds rike är att fråga er: "Hur bra hjälper jag andra att förverkliga sina inneboende möjligheter? Stöder jag andra i kyrkan, eller drar jag ner dem?" Om ni drar ner andra, drar ni ner Guds rike. Om ni bygger upp andra, bygger ni upp riket.

Ett annat prov på ert värde i riket är att fråga er om ni är aktivt engagerade i att förhärliga er kallelse i kyrkan. När man förhärligar sin kallelse sköter man den inte bara för formens skull, utan man utmanar sig själv att verka på den plats man är kallad till – av allt sitt hjärta, all sin förmåga och själ, allt sinne och all styrka.

Om ni inte har en kallelse i kyrkan, vill ni då gå till er biskop och säga till honom att ni är ivriga att tjäna Herren, villiga att sätta er hand till verket?

När ni troget verkar kommer Herren att vara med er och ni kommer att känna hans Ande och hans ledande hand.

På en generalkonferens för ett antal år sedan återgav president Boyd K Packer i de tolv apostlarnas kворum berättelsen om Joseph Millett, en föga känd medlem i kyrkan.

Han levde under kyrkans tidiga dagar och vandrade över prärien tillsammans med andra trofasta medlemmar för att tämja öknerna och finna ett nytt hem. Under de första åren hade man ofta ont om mat. Vintrarna var särskilt svåra och ofta tog maten slut innan vintern gjorde det.

Joseph Millett skrev i sin dagbok: "Ett av mina barn kom in och talade om att broder Newton Hall och hans

familj inte hade något bröd och att de inte hade fått något i sig den dagen.

Jag delade upp vårt mjöl i en säck för att ge till broder Hall. Just då kom broder Hall.

Jag sade: 'Broder Hall, är du utan mjöl?'

'Broder Millett, vi har inget mjöl alls.'

'Broder Hall, det finns lite mjöl i säcken där. Jag har just delat upp det och skulle lämna det till dig. Dina barn talade om för mina att ni var utan mjöl.'

Broder Hall började gråta. Han talade om att han hade frågat andra, men att han inte kunde få något mjöl. Han gick ut bland cedrarna och bad till Herren och Herren sade till honom att gå till Joseph Millett.

'Broder Hall, du behöver inte lämna tillbaka det här. Om Herren sände dig hit så är du inte skyldig mig något.'

Den kvällen skrev Joseph Millett något anmärkningsvärt i sin dagbok: 'Ni kan inte tro hur gott det kändes att veta att Herren visste att det fanns någon som hette Joseph Millett' (Joseph Milletts dagbok, handskrivet original, Historical Department Archives, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga; citerat i Boyd K Packer, "En hyllning till kyrkans medlemmar", *Nordstjärnan*, okt 1980, s 112).

Det är en underbar känsla – att veta att Gud litar på och älskar oss tillräckligt för att vilja använda oss till

Bry er inte om att finna er själva, utan inrikta er energi på att skapa det slags människa ni vill bli! Varje ögonblick är värdefullt. Bestäm er nu för att ni ska göra något makalöst av ert liv!

välsignelse i andras liv. Bröder och systrar, er himmelske Fader vill använda er i samma syfte. När ni förhärligar era kallelser och gör gott, lovar jag er att Herren kommer att låta tillfredsställelsens och glädjens välsignelser regna över era huvuden i så stor mängd att det knappt kommer att finnas plats att ta emot dem.

NJUT AV RESAN

För det femte, njut av resan. Guds folk är ett lyckligt folk. Vi förstår att det finns stunder av allvar, vördnad och andakt, men vi vet också att vi äger det eviga livets glädjerika principer.

Vi har så mycket att le åt, att vara glada för, ja, till och med att skratta åt.

Alltför många av oss går alltid och väntar på att bli lyckliga. "Om jag bara kunde ta examen, om jag bara hade råd med en bil, om jag bara kunde gifta mig ..." För alltför många är lyckan alltid något bortom horisonten, aldrig uppnåelig. Varje gång vi klättrar uppför ett berg hägrar lyckan bortom nästa.

Det är hemskt att alltid vänta på morgondagen och alltid vara beroende av den, att alltid räkna bort nuet eftersom vi är säkra på att vi först i framtiden kommer att äga de ting som ska förverkliga oss.

Vänta inte på morgondagen. Vänta inte på rätt arbete, på rätt hus, på rätt lön, på rätt klädstorlek. Var lyckliga i dag. Var lyckliga nu.

Abraham Lincoln sade: "De flesta människor är ungefär så lyckliga som de bestämmer sig för att vara" (i John Cook, *The Book of Positive Quotations* [1997], s 7).

Bestäm er för att vara lyckliga. Även om ni inte har pengar, även om ni inte har fin hy, även om ni inte får

Nobelpriset. En del av de gladaste människor jag känner har inget av det som världen insisterar på är nödvändigt för att man ska vara nöjd och glad. Varför är de lyckliga? Jag tror nog att det är för att de inte lyssnar så noga. Eller att de lyssnar väldigt noga – till det som deras hjärta säger dem. De gläds åt jordens skönhet. De gläds åt floderna och floddalarna och åt lärkans sång. De gläds åt familjens kärlek, åt en liten parvel på ostadiga ben, åt de gamlas visa och ömma leende.

De gläds åt ärligt arbete. De gläds åt skrifterna. De gläds åt den Helige Andens närvaro.

En sak vet jag säkert, och det är att tiden vi har här går alldeles för fort. Slösa inte bort mer tid på att sitta på avbytarbänken och se ert liv gå förbi er.

Får jag ge er ett råd till? Var villiga att skratta åt er själva. När äldste Matthew Cowley (1897 – 1953) kallades till de tolv apostlarnas kворum, bjöd president J Reuben Clark (1871 – 1961) in honom på sitt kontor och gav honom råd inför hans nya kallelse. President Clark var en av kyrkans stora ledare och tänkare. Han lämnade sin befattning som Förenta staternas ambassadör i Mexiko för att verka i kyrkans första presidentskap. Han var en man som sedan lång tid tillbaka var van vid att bära på stort ansvar.

När mötet mellan äldste Cowley och president Clark nästan var slut sade president Clark: "Och nu grabben [president Clark kallade alla medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum för grabben], glöm inte regel nummer sex." "Vad är regel nummer sex?" frågade äldste Cowley. "Ta inte dig själv på så väldigt stort allvar",

svarade president Clark. "Och vilka är de fem andra reglerna?" frågade äldste Cowley. President Clark svarade: "Det finns inga andra" (*Matthew Cowley Speaks* [1954], s 132 – 133).

En del människor tar sig själva på så stort allvar att de inte kan känna sig fullständiga förrän de har "funnit sig själva". En del överger familj, yrke, utbildning i detta sökande efter vilka de är.

George Bernard Shaw sade: "Livet handlar inte om att finna sig själv, det handlar om att skapa sig själv." Bry er inte om att finna er själva, utan inrikta er energi på att skapa det slags människa ni vill bli! Ni kommer att upptäcka att när ni går i den riktningen, kommer ni inte bara att "finna er själva", utan chansen är också stor att ni blir positivt överraskade och stolta över den person som ni har funnit.

Skjut inte upp en enda minut till. Varje ögonblick är värdefullt. Bestäm er nu för att ni ska göra något makalöst av ert liv!

För inte så länge sedan fick jag tillfälle att tillsammans med min hustru åka tillbaka till den plats där jag påbörjade min mission. Min uppgift var att organisera Salzburgs stav i Österrike. På sätt och vis var det som att komma hem för mig. Jag mindes tiden när jag gick på kullerstengatorna och undrade om det någonsin skulle finnas nog många medlemmar för att det skulle bli en liten församling. Och nu var jag där, årtal senare, för att organisera en stav. Mitt hjärta fylldes till brädden när jag såg ut över församlingen av trofasta medlemmar och när jag mindes den tid jag tillbringat där.

När jag nu ser tillbaka på det undrar jag om inte den perioden av prövning och ensamhet bidrog till att min karaktär stärktes och att min vilja att lyckas växte. Det som verkade vara en tid av misslyckande kanske har påverkat mitt liv allra mest eftersom den förberedde mig för större händelser i framtiden.

Under mitt besök reste jag med min hustru till Oberndorf. Vi gick längs samma vägar som min kamrat och

jag hade gått på så många år tidigare. Och där, inför de majestätiska bergen och den lilla bayerska byns ofördärvade skönhet, berättade jag för henne igen om den stilla natt när jag för min kamrat beskrev kvinnan jag skulle gifta mig med.

De beslut jag fattade där den heliga natten i Oberndorf har varit en ledande kraft under hela mitt liv. Även om jag fortfarande har mycket kvar att lära och åstadkomma, har jag gjort mitt bästa för att tro på Gud. Jag har gjort mitt bästa för att inrikta mig på det som är viktigt i livet. Jag har gjort mitt bästa för att arbeta hårt med rättfärdiga uppgifter. Jag har gjort mitt bästa för att förhålla de kallelser jag har fått i kyrkan och jag har gjort mitt bästa för att njuta av resan.

Må ni göra detsamma när ni skapar något av ert liv som är värdigt ert gudomliga arv.

Mina unga vänner, jag vittnar om att syftet med min mission långt borta i Europa är detsamma nu som det var då: att vittna om att vi har en kärleksfull himmelsk Fader och att hans älskade Son, Jesus Kristus, gav oss försoningen. Jag vittnar om att Joseph Smith var en Guds profet som fick evangeliets fullhet och som upprättade Herrens kyrka på jorden i dessa sista dagar. Jag vittnar om att Gordon B Hinckley är vår profet, siare och uppenbarare i dag.

När ni strävar efter att uppnå rättfärdiga önskningskommer Herren att vara med er och leda er fram på er väg. Han vill att ni ska vara lyckliga och framgångsrika. Han vill att ni ska komma till honom. Må ni finna frid och glädje på er färd genom livet. □

Från ett tal hållet vid en KUV-brasafton vid Brigham Young-universitetet den 7 november 1999.

Guds folk är ett lyckligt folk. Vi har så mycket att le åt, att vara glada för, ja, till och med att skratta åt.

HJÄLPAS ÅT

Dane M Mullen

Det tycktes som om våra liv och vår familj höll på att falla isär. Men då började mamma söka i sitt förflutna och fann lösningen.

Mina syskon och jag blev lärda att tro på Gud och hålla bordsbön. Det var allt vi fick lära oss om religion. Min mamma växte upp i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga men inte min pappa. Jag tror att de under årens lopp hade funnit det lättare att undvika att diskutera religionsfrågor än att gräla om dem.

Jag är den yngste i familjen. Mina bröder och min syster är mycket äldre än jag och mycket beskyddande. Jag trodde aldrig att jag skulle ha några svårigheter.

Under de första åren i skolan hade jag ganska bra betyg. Men sedan började det gå utför. Mina föräldrar pratade ofta om vad de skulle ta sig till med Dane.

De försökte få mig att göra läxorna men ingenting hjälpte. Lärarna, skolan och mina föräldrar hotade med straff, men betygen blev bara sämre och sämre. I sjuan gick allt på tok.

Det var också det år när vår familj splittrades. Två veckor efter jul flyttade mina föräldrar isär och senare skilde de sig. Mina två äldsta bröder och min syster hade gått ut gymnasiet och flyttat hemifrån. Kvar hemma med

mamma var bara jag och min bror Lee. Lee skulle snart gå ut gymnasiet. Dessutom hade vi stora ekonomiska bekymmer. Min mamma trodde att vi hade nått absoluta botten. Men det var då det började ljusna.

En dag hade mamma och jag ett allvarligt samtal. Vi talade om hennes uppväxt i kyrkan, och hon sade att hon visste att hon kunde vända sig till Gud för att få hjälp. Hon sade också att hon trodde att om jag började gå i kyrkan så skulle det kanske börja gå

bättre för mig i skolan. Jag hade varit i kyrkan några gånger med en kamrat som var medlem och jag hade deltagit i bibelstudiegrupper i andra kyrkor, men min familj hade blivit inaktiv redan innan jag föddes. Jag visste att mamma for illa av skilsmässan och förlusten av inkomster och ville inte göra situationen värre för henne. Därför bestämde jag mig för att lyssna på missionärslektionerna.

Min mamma frågade Lee om han också ville lyssna på dem, men han hade så mycket att göra i skolan. Han var med på den första lektionen, men sedan tycktes han alltid ha något annat att göra när missionärerna besökte

oss. Mamma och jag började gå i kyrkan och snart kände vi oss bättre till mods. Den våren döptes jag. Jag började bli flitigare i skolan, något som också hjälpte mig att må bra.

Innan jag blev medlem i kyrkan hade jag rökt och druckit och varit med andra grabbar i skolan som hade lika dåliga betyg som jag och ofta fick sitta kvar – vi trivdes bra tillsammans! Men när biskopen intervjuade mig och jag hade bestämt mig för att bli döpt, lovade jag att leva efter visdomsordet. Jag märkte att jag tyckte om att vara prästadömsbärare, att dela ut sakramentet och få beröm för bra saker som jag gjorde i stället för att alltid hamna i knipa. Att jag kände så började påverka mitt liv utanför kyrkan. Och när jag började dela med mig av mitt vittnesbörd till mina kamrater, märkte jag snart vilka mina verkliga vänner var.

Lee började sin militärtjänst sommaren efter det att han hade gått ut gymnasiet. Han visste snart vad hemlängtan var. Han skrev hem varenda dag och mamma grät när hon läste breven. Hon bad honom att ta reda på om kyrkan hade en församling i närheten som han kunde gå till. Vi bad för honom och föreslog honom att han också skulle börja be. Min mormor hade gett honom en bibel när han gick ut gymnasiet. Av någon anledning hade han packat ner den i resväskan. Det visade sig att de enda böcker som var tillåtna på regementet var religiös litteratur. När Lee berättade det för mamma, skickade hon honom en Mormons bok. Det dröjde inte länge innan vi började få brev från Lee där han skrev hur mycket han tyckte om att läsa i skrifterna. Han skrev att han hade börjat läsa ur dem för sina

kamrater. Det fick mamma att gråta ännu mer. Mamma frågade Lee om han ville höra missionärslektionerna. Lee svarade att han redan hade bett biskopen ordna den saken. Han döptes då han kom hem på en permission. Mamma grät också då.

Det har gått några år sedan jag döptes. Jag har varit president både för diakonernas och lärarnas

kvorum. Det går så pass bra för mig i skolan att jag får delta i skolidrotten. Jag har försökt att förbli god vän med mina gamla kompisar, men det är sällan vi gör något tillsammans, vi har inte längre samma intressen. Jag går på aktivitetskvällarna och har koncentrerat mig på skolarbetet.

Min mamma har också ändrat sig mycket. Hon har slutat röka och dricka och börjat betala tionde. Jag kan inte påstå att vi inte längre har några ekonomiska bekymmer, men vi kan alltid betala våra räkningar. Min mamma och jag är verkligen goda vänner och nu är hon min seminarielärare. Hon var i templet förra sommaren. Förra året blev hon svårt sjuk, hon kunde ha dött, och det tog lång tid för henne att återhämta sig. Det var skrämmande och svårt för oss båda två, men äldsterna gav henne en välsignelse och vi klarade av det tillsammans.

Det var inte lätt för mamma, Lee och mig att ändra på oss. Men det var verkligen mödan värt. Min mamma gråter fortfarande ibland, men nu därför att hon är så lycklig. Och jag är också lycklig. □

Dane M Mullen är medlem i Boise tredje församling i Boise södra stav, Idaho.

Alltid min vän

Becky Prescott

Jag kände mig så ensam i den nya omgivningen ända tills jag såg upp på den där bilden på väggen.

När jag gick in i Unga kvinnors klassrum i söndags kände jag mig så ensam. Min familj hade just flyttat till en liten stad. Vi kände ingen där. Alla våra släktingar bodde hundratal mil bort.

Jag såg mig om efter en ledig plats och fann en på andra stolsraden, intill väggen. När jag satte mig ner märkte jag att alla satt bredvid någon. Jag försökte intala mig själv att det skulle bli bättre så snart jag hade lärt känna någon där. Men hur jag än försökte övertyga mig själv, kände jag mig ändå ensam.

Mitt i lektionen lade jag märke till en målning av Jesus Kristus på väggen bredvid mig. I det ögonblicket visste jag att jag inte var ensam. Det var som om Frälsaren skulle ha suttit bredvid mig hela tiden.

Det tog sin tid att vänja sig vid den nya staden och få nya kamrater. Ibland kände jag mig ensam men glömde aldrig den där söndagen när jag såg målningen av Frälsaren och insåg att jag aldrig var ensam. Jesus Kristus kommer alltid att vara min vän. □

Becky Prescott är medlem i Santaquins första församling i Santaquins stav, Utah.

Hur man använder *Liahona* maj 2001

Kanske finner du bra diskussions- eller undervisningsmaterial i det här numret av *Liahona*. (Numren är sidnummer. LS = Lilla stjärnan.)

DISKUSSIONSFÖRSLAG

■ "Herrens fyrhorn", s 2: President Monson föreslår att vi planerar framtiden med målmedvetenhet. Be familjemedlemmarna eller klassdeltagarna att skriva upp mål som hjälper dem att uppnå det som de eftersträvar här i jordelivet. Om det är lämpligt, så be dem att berätta om sina mål.

■ "Läxor som jag lärt mig på livets resa", s 34: Diskutera äldste Wirthlins fråga: "Om det alltså är värt himmelsk uppmärksamhet att rädda en bok undan havsvatten, hur mycket mer är då inte er himmelske Fader medveten om ert liv och era behov?"

■ "Alltid min vän", s 47: Läs Romarbrevet 8:35, 37 – 39 och samtala om vad vi kan göra för att inte något ska skilja oss från Frälsaren.

■ "Du får inte ge upp", LS7: På vilket sätt tror ni att Tracys uthållighet i att bära sitt vittnesbörd hjälpte henne att få tillåtelse att döpas?

ÄMNEN I DETTA NUMMER

Arbete	34
Aronska prästadömet . . .8, Kyrkonytt	
Besöksundervisning	25
Brasilien	10
Dop	LS7, LS8
Ekonomi	25
Familjens hemafton	32, 48
Familjerelationer	23, 44
Handikapp	26
Helige Anden	18, 26
Hemundervisning	7
Jesus Kristus	8, 47
Kallelser	34
Kristi ljus	18
Kärlek	23
Lycka	34
Lydnad	24, LS2, LS4, LS8
Melkisedekska	Kyrkonytt
prästadömet	
Missionsarbete	LS10
Mål	2, 34
Nya testamentet, . . .	LS12, LS14
berättelser ur	
Omvändelse	26, 44
Primärföreningen . . .	LS2
Profeter	14, LS2
Sakramentet	8, LS8
Skilsmässa	26
Synd	24
Tionde	25
Tjänande	26
Tro	2, 34
Uthållighet	LS7
Vittnesbörd	LS7
Välsignelser	26, LS2
Vänskap	2, 47
Vänskapskontakt	11

UPPROP OM ARTIKLAR AV UNGDOMAR

Vi inbjuder våra ungdomliga läsare att berätta hur de tillämpar president Gordon B Hinckleys sex råd och vilka välsignelser de får av det (se "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liahona*, april 2001, s 30 – 41). Skicka era artiklar till *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller e-posta dem till CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Vänligen uppge fullständigt namn, ålder, adress, telefonnummer samt församling och stav (eller gren och distrikt).

Josephs första syn, av David Lindsay

"När ljuset vilade på mig, såg jag två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning, stående över mig i luften" (Joseph Smiths skrifter 2:17).

Unga kvinnor i Rio de Janeiro, Brasilien, tar president Gordon B Hinckley på allvar när han ber kyrkans medlemmar att "räcka ut handen mot . . . människorna! Låt oss bli vän med dem! Låt oss vara vänliga mot dem! Låt oss uppmuntra dem! Låt oss bidra till deras tro och deras kunskap om Herrens verk". Se "Hjälpande händer i Rio", s 10.

